

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ



Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος

Ἀθήναι, 16 καὶ 30 Αὐγούστου 1947

Ἔτος 69ον — Ἀριθ. 33-35



ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VIII

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ

— Καλὰ τᾶλεγα πάντοτε ἐγώ, εἶπε ὁ Ψάμμεντ, πὼς δὲν ἔχετε κα-
θόλου μυαλό.

— Καὶ γιατί; ρώτησαν τὰ παιδιὰ.

— Τί σᾶς ἤρθε νὰ πῆτε στὴ βα-
σίλισσα πὼς μπορῶ νὰ κάνω ὅ, τι
κι' ἂν μοῦ ζητήσουν; Ἐρετε τί μοῦ
ζήτησε; Νὰ βρεθεῖ στὸ Λονδίνο!
Καὶ μπορεῖ νὰ φανεῖ ἀπὸ στιγμή σὲ
στιγμή. Εἶπε, πὼς ἅμα πάει ὁ βα-
σιλιάς κυνήγι, θᾶχει ἐλεύθερες μιὰ
δυὸ μέρες γιὰ νὰρθεῖ.

— Θὰ κάνουμε ὅ, τι μπορούμε γιὰ
νὰ τὴν περιποιηθούμε εἶπε ὁ Κύριλ-
λος πέρνοντάς το ἀπόφαση. Τώρα,
ὅμως θᾶθελα νὰ πᾶμε λίγο περίπα-
το. Ὑστερα ἀπὸ τὴ Βαβυλώνα κι'
ἀπὸ τό... Παρελθόν, θέλω νὰ δῶ
καὶ λίγο παρόν! Τί λέτε;

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ἀφοῦ
πῆραν τὸ πρωινό τους, τὰ παι-
διὰ συζητούσανε ποῦ θὰ πῆγαιναν
τὴν προσεχὴ φορὰ γιὰ νὰ βροῦνε τὸ
φυλαχτό.

— Δὲν εἶσατε καλὰ, τοὺς εἶπε
ξαφνικὰ ὁ Κύριλλος. Δὲν καταλα-
βαίνετε πὼς δὲν μπορούμε αὐτὲς
τὲς μέρες νὰ πᾶμε πουθενά;

— Γιατί, ρώτησαν τὰ παιδιὰ.

— Γιατί ἀπὸ μιὰ στιγμή στὴν
ἄλλη μπορεῖ νὰρθεῖ ἡ βασίλισσα
τῆς Βαβυλώνας. Μπορούμε νὰ λεί-
πουμε;

Ὁ καθένας κατάλαβε πὼς ὁ Κύ-
ριλλος εἶχε δίκιο.

Γιὰ λίγες μέρες τὰ παιδιὰ δὲν ἔ-
δβαιναν ἔξω συχνά. Ἡ ἂν βγαίνανε
κάποιος ἔμενε πάντα στὸ σπίτι. Δὲ
μπορούσανε νὰ ξέρουν οὔτε πότε ὁ
βασιλιάς τῆς Βαβυλώνας θὰ πῆγαι-

νε κυνήγι, οὔτε πότε ἡ βασίλισσα θξέρισκε τὴν εὐκαιρίαν νάρθει στὸ Λονδῖνο.

Μιά μέρα ὁ σοφὸς τοῦ ἐπάνω πατώματος φώναξε τὴν Ἀνθέα νὰ τῆς δείξει μιὰ κόκκινη χρυσοκέντητη τραχηλιά.

— Εἶδα μιὰ ὁμοία κάπου εἶπε ἡ Ἀνθέα.

— Στὸ Μουσεῖο; εἶπε ὁ σοφός.

— Ὅχι! εἶπε ἡ Ἀνθέα θριαμβευτικά, στὴ Βαβυλώνα!

— Ὡραῖο ἀστεῖο, καὶ σωστὴ παρατήρηση, εἶπε ὁ σοφός, γιατί πραγματικά αὐτὴ ἡ τραχηλιά εἶναι ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα τῆς Βαβυλώνας.

— Εἶδα πολλὰ πράγματα ἐκεῖ, εἶπε ἡ Ἀνθέα. Σὺν σὲ ὄνειρο...

— Ὁχι ἀκριβῶς... ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ σὰς δώσω νὰ καταλάβετε...

— Πές μου, πές μου, ὅ,τι ξέρεις, εἶπε ὁ σοφός.

Τὴν ρώτησε γιὰ χίλια δυὸ πράγματα σχετικὰ, καὶ κείνη ἀπάντησε πρόθυμα καὶ σωστά.

— Αὐτὸ εἶναι θαῦμα! ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὁ σοφός.

Ἡ Ἀνθέα κατέθηκε στὸ σπίτι της. Δὲν πρόφτασε καλὰ καλὰ νὰ ρωτήσει τὰ παιδιὰ πὼς πέρασαν στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο, ὅταν ξάφνου ἀκούστηκε ἀπ' ἐξῆς ἑνὸς ἀσυνείθιστος θόρυβος.

— Ἐνα ψιθύρισμα ἔφτανε ὡς τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο.

— Ποιὰ νῆναι; Γιατί εἶναι ἔτσι ντυμένη; Μὴν εἶναι χορεύτρια;

Τὰ παιδιὰ τρέξαν στὴν πόρτα.

Μέσα στὸν μαζεμένο κόσμο ξεχώρισαν τὴ βασίλισσα τῆς Βαβυλώνας μὲ τὰ πλούσια πέπλα της.

— Ἀφίστε τὴν νὰ περάσῃ! φώναξε ὁ Κύριλλος.

Ὁ κόσμος παραμέρισε.

— Ἐπρεπε νὰ ντυθῇτε διαφορετικά, ἀφοῦ θάρχόσατε στὸ Λονδῖνο, τῆς εἶπε σιγὰ ὁ Κύριλλος. Ἐδῶ εἶναι ὁ Ψάμμεντ. Ζητήστε του ὅ,τι χάρη θέλετε.

— Θέλω, εἶπε ἡ βασίλισσα, αὐτὸς ὅλος ὁ κόσμος νὰ ντυθῇ σὰν καὶ μένα, καὶ ὅχι ἐγὼ σὰν κι' αὐτούς.

— Ὅλοι ἔνοιωσαν πὼς τὰ ρούχα τους φεύγανε ἀπὸ πάνω τους. Ἐμείναν μὲ ἕνα μακρὸ πουκάμισο ἔτσι, ὅπως πρὶν ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες χρόνια.

— Ὅλοι ἦτανε σαστισμένοι, καὶ μουρμουρίζανε.

— Δὲ μπορῶ νὰ βγαίνω στὸ δρόμο ἔτσι...

Μὰ δὲν τολμοῦσαν νὰ ἐπιτεθοῦνε στὴ βασίλισσα. Τὰ παιδιὰ τὴν πῆραν μέσα στὸ σπίτι καὶ κλείσανε τὴν πόρτα.

Ὁ κόσμος σκορπίστηκε κι' ἀνακατώθηκε μὲ τοὺς ἄλλους ποὺ δὲν εἶχαν ἀλλάξει ντύσιμο.

— Ἀλλοῖμονό μας! θὰ μᾶς φέρουν τὴν ἀστυνομία, εἶπε ἀπελπισμένη ἡ Ἀνθέα.

— Μὰ τί πρέπει νὰ φοράει μιὰ βασίλισσα; ρώτησε ἐκπληκτὴ ἡ βασίλισσα τῆς Βαβυλώνας.

— Ἡ δικιά μας ντύνεται σὰν καὶ μᾶς, τῆς εἶπαν.

— Βλέπω, πὼς δὲν χαρήκατε καὶ πολὺ ποὺ ἦρθα τοὺς εἶπε πειραγμένη ἡ βασίλισσα.

— Μὴν τὸ λέτε αὐτό! Μὰ, καλλίτερα νὰ μὴν ἔχει κανεὶς νὰ κάνει μὲ τὴν ἀστυνομία.

— Τί περίεργη χώρα, ἡ δική σας εἶπε πάλι ἡ βασίλισσα. Καὶ τί ἀγράμματοι ἄνθρωποι! Δὲν κατάλαβαν οὔτε μιὰ λέξη ἀπ' ὅ,τι τοὺς εἶπα!

(Σὰς ξαναλέω πὼς τὰ παιδιὰ εἶχαν τὴ δύναμη νὰ καταλαβαίνουνε ὅλες τίς γλώσσες σὰν νᾶταν Ἑγγλέζικοι).

— Ἀφοῦ δὲν σὰς ἀρέσει ἐδῶ, δὲν πᾶτε πίσω στὴ Βαβυλώνα; εἶπε ὁ Κύριλλος χωρὶς νὰ σκεφθεῖ πὼς αὐτὸ δὲν ἦταν εὐγενικό.

— Μὰ, ἀκόμα δὲν εἶδα τίποτα! Θέλω νὰ δῶ τὸ βασιλεῖό σας καὶ τὴ βασίλισσα.

— Αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται σὲ κανένα, εἶπε ἡ Ἀνθέα. Θὰ σὰς πᾶμε ὅμως στὸ Μουσεῖο ποὺ εἶναι γεμάτο ἀπὸ ἕνα σωρὸ δικὰ σας πράγματα.

— Ὅμως πρέπει νὰ σὰς ντύσουμε λίγο διαφορετικά.

Τῆς φόρεσαν ἕνα μπλὲ μεταξωτὸ φόρεμα τῆς μητέρας τους, κι' ἕνα καπέλλο μὲ τριαντάφυλλα. Φαίνονταν λίγο κομικῆ.

— Δὲν πειράζει, εἶπε ὁ Ρόμπερτ. Καλὴ εἶναι. Φτάνει νὰ φύγουμε πρὶν μᾶς δεῖ ἡ παραμάνα.

Τὸ ντύσιμο αὐτὸ τῆς βασίλισσας, ἔκανε τὸν κόσμο νὰ τὴν κοιτάζει μὲ τὴν ἴδια περιέργεια ὅπως καὶ πρὶν ποὺ φοροῦσε τὰ πέπλα.

Τὰ παιδιὰ ἠσύχασαν μόνο, ἅμα βρέθηκαν μέσα στὸ μεγάλο Μουσεῖο.

Ἡ Ἀνθέα ἔμεινε νὰ περιμένει ἀπ' ἐξῆς γιατί κρατοῦσε τὸ καλάθι.

— Πάντως ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕναν νευρολόγο, εἶπε ὁ σοφὸς ἅμα ἔμεινε μονάχος.

— Ἀπὸ τὸ παράθυρο ἐνὸς τετράτροχου ἀμαξιοῦ ἡ βασίλισσα τῆς Βαβυλώνας θαύμαζε τὴν τὸ Λονδῖνο.

— Ὅταν περνοῦσαν ἀπὸ φτωχὲς συνοικίες, ἡ βασίλισσα ἔλεγε:

— Θέλω καθέναν ἀπὸ τοὺς φτωχοὺς νὰ ἔχει αὐτὴ τὴ στιγμή, ὅ,τι φαγητὸ κι' ὅ,τι πιότὸ τοῦ ἀρέσει.

— Ὅλοι ἔνοιωσαν πὼς τὰ ρούχα τους φεύγανε ἀπὸ πάνω τους. Ἐμείναν μὲ ἕνα μακρὸ πουκάμισο ἔτσι, ὅπως πρὶν ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες χρόνια.

— Ὅλοι ἦτανε σαστισμένοι, καὶ μουρμουρίζανε.

— Δὲ μπορῶ νὰ βγαίνω στὸ δρόμο ἔτσι...

Μὰ δὲν τολμοῦσαν νὰ ἐπιτεθοῦνε στὴ βασίλισσα. Τὰ παιδιὰ τὴν πῆραν μέσα στὸ σπίτι καὶ κλείσανε τὴν πόρτα.

Ὁ κόσμος σκορπίστηκε κι' ἀνακατώθηκε μὲ τοὺς ἄλλους ποὺ δὲν εἶχαν ἀλλάξει ντύσιμο.

— Ἀλλοῖμονό μας! θὰ μᾶς φέρουν τὴν ἀστυνομία, εἶπε ἀπελπισμένη ἡ Ἀνθέα.

— Μὰ τί πρέπει νὰ φοράει μιὰ βασίλισσα; ρώτησε ἐκπληκτὴ ἡ βασίλισσα τῆς Βαβυλώνας.

— Ἡ δικιά μας ντύνεται σὰν καὶ μᾶς, τῆς εἶπαν.

— Βλέπω, πὼς δὲν χαρήκατε καὶ πολὺ ποὺ ἦρθα τοὺς εἶπε πειραγμένη ἡ βασίλισσα.

— Μὴν τὸ λέτε αὐτό! Μὰ, καλλίτερα νὰ μὴν ἔχει κανεὶς νὰ κάνει μὲ τὴν ἀστυνομία.

— Τί περίεργη χώρα, ἡ δική σας εἶπε πάλι ἡ βασίλισσα. Καὶ τί ἀγράμματοι ἄνθρωποι! Δὲν κατάλαβαν οὔτε μιὰ λέξη ἀπ' ὅ,τι τοὺς εἶπα!

(Σὰς ξαναλέω πὼς τὰ παιδιὰ εἶχαν τὴ δύναμη νὰ καταλαβαίνουνε ὅλες τίς γλώσσες σὰν νᾶταν Ἑγγλέζικοι).

— Ἀφοῦ δὲν σὰς ἀρέσει ἐδῶ, δὲν πᾶτε πίσω στὴ Βαβυλώνα; εἶπε ὁ Κύριλλος χωρὶς νὰ σκεφθεῖ πὼς αὐτὸ δὲν ἦταν εὐγενικό.

— Μὰ, ἀκόμα δὲν εἶδα τίποτα! Θέλω νὰ δῶ τὸ βασιλεῖό σας καὶ τὴ βασίλισσα.

— Ὅλοι ἔνοιωσαν πὼς τὰ ρούχα τους φεύγανε ἀπὸ πάνω τους. Ἐμείναν μὲ ἕνα μακρὸ πουκάμισο ἔτσι, ὅπως πρὶν ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες χρόνια.

— Ὅλοι ἦτανε σαστισμένοι, καὶ μουρμουρίζανε.

— Δὲ μπορῶ νὰ βγαίνω στὸ δρόμο ἔτσι...

Μὰ δὲν τολμοῦσαν νὰ ἐπιτεθοῦνε στὴ βασίλισσα. Τὰ παιδιὰ τὴν πῆραν μέσα στὸ σπίτι καὶ κλείσανε τὴν πόρτα.

Ὁ κόσμος σκορπίστηκε κι' ἀνακατώθηκε μὲ τοὺς ἄλλους ποὺ δὲν εἶχαν ἀλλάξει ντύσιμο.

— Ἀλλοῖμονό μας! θὰ μᾶς φέρουν τὴν ἀστυνομία, εἶπε ἀπελπισμένη ἡ Ἀνθέα.

— Μὰ τί πρέπει νὰ φοράει μιὰ βασίλισσα; ρώτησε ἐκπληκτὴ ἡ βασίλισσα τῆς Βαβυλώνας.

— Ἡ δικιά μας ντύνεται σὰν καὶ μᾶς, τῆς εἶπαν.

— Βλέπω, πὼς δὲν χαρήκατε καὶ πολὺ ποὺ ἦρθα τοὺς εἶπε πειραγμένη ἡ βασίλισσα.

— Μὴν τὸ λέτε αὐτό! Μὰ, καλλίτερα νὰ μὴν ἔχει κανεὶς νὰ κάνει μὲ τὴν ἀστυνομία.

— Τί περίεργη χώρα, ἡ δική σας εἶπε πάλι ἡ βασίλισσα. Καὶ τί ἀγράμματοι ἄνθρωποι! Δὲν κατάλαβαν οὔτε μιὰ λέξη ἀπ' ὅ,τι τοὺς εἶπα!

(Σὰς ξαναλέω πὼς τὰ παιδιὰ εἶχαν τὴ δύναμη νὰ καταλαβαίνουνε ὅλες τίς γλώσσες σὰν νᾶταν Ἑγγλέζικοι).

— Ἀφοῦ δὲν σὰς ἀρέσει ἐδῶ, δὲν πᾶτε πίσω στὴ Βαβυλώνα; εἶπε ὁ Κύριλλος χωρὶς νὰ σκεφθεῖ πὼς αὐτὸ δὲν ἦταν εὐγενικό.

— Μὰ, ἀκόμα δὲν εἶδα τίποτα! Θέλω νὰ δῶ τὸ βασιλεῖό σας καὶ τὴ βασίλισσα.

— Αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται σὲ κανένα, εἶπε ἡ Ἀνθέα. Θὰ σὰς πᾶμε ὅμως στὸ Μουσεῖο ποὺ εἶναι γεμάτο ἀπὸ ἕνα σωρὸ δικὰ σας πράγματα.

— Ὅμως πρέπει νὰ σὰς ντύσουμε λίγο διαφορετικά.

Τῆς φόρεσαν ἕνα μπλὲ μεταξωτὸ φόρεμα τῆς μητέρας τους, κι' ἕνα καπέλλο μὲ τριαντάφυλλα. Φαίνονταν λίγο κομικῆ.

— Δὲν πειράζει, εἶπε ὁ Ρόμπερτ. Καλὴ εἶναι. Φτάνει νὰ φύγουμε πρὶν μᾶς δεῖ ἡ παραμάνα.

Τὸ ντύσιμο αὐτὸ τῆς βασίλισσας, ἔκανε τὸν κόσμο νὰ τὴν κοιτάζει μὲ τὴν ἴδια περιέργεια ὅπως καὶ πρὶν ποὺ φοροῦσε τὰ πέπλα.

Τὰ παιδιὰ ἠσύχασαν μόνο, ἅμα βρέθηκαν μέσα στὸ μεγάλο Μουσεῖο.

Ἡ Ἀνθέα ἔμεινε νὰ περιμένει ἀπ' ἐξῆς γιατί κρατοῦσε τὸ καλάθι.

— Πάντως ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕναν νευρολόγο, εἶπε ὁ σοφὸς ἅμα ἔμεινε μονάχος.

— Ἀπὸ τὸ παράθυρο ἐνὸς τετράτροχου ἀμαξιοῦ ἡ βασίλισσα τῆς Βαβυλώνας θαύμαζε τὴν τὸ Λονδῖνο.

— Ὅταν περνοῦσαν ἀπὸ φτωχὲς συνοικίες, ἡ βασίλισσα ἔλεγε:

— Θέλω καθέναν ἀπὸ τοὺς φτωχοὺς νὰ ἔχει αὐτὴ τὴ στιγμή, ὅ,τι φαγητὸ κι' ὅ,τι πιότὸ τοῦ ἀρέσει.

— Ὅλοι ἔνοιωσαν πὼς τὰ ρούχα τους φεύγανε ἀπὸ πάνω τους. Ἐμείναν μὲ ἕνα μακρὸ πουκάμισο ἔτσι, ὅπως πρὶν ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες χρόνια.

— Ὅλοι ἦτανε σαστισμένοι, καὶ μουρμουρίζανε.

— Δὲ μπορῶ νὰ βγαίνω στὸ δρόμο ἔτσι...

Μὰ δὲν τολμοῦσαν νὰ ἐπιτεθοῦνε στὴ βασίλισσα. Τὰ παιδιὰ τὴν πῆραν μέσα στὸ σπίτι καὶ κλείσανε τὴν πόρτα.

Ὁ κόσμος σκορπίστηκε κι' ἀνακατώθηκε μὲ τοὺς ἄλλους ποὺ δὲν εἶχαν ἀλλάξει ντύσιμο.

— Ἀλλοῖμονό μας! θὰ μᾶς φέρουν τὴν ἀστυνομία, εἶπε ἀπελπισμένη ἡ Ἀνθέα.

— Μὰ τί πρέπει νὰ φοράει μιὰ βασίλισσα; ρώτησε ἐκπληκτὴ ἡ βασίλισσα τῆς Βαβυλώνας.

— Ἡ δικιά μας ντύνεται σὰν καὶ μᾶς, τῆς εἶπαν.

— Βλέπω, πὼς δὲν χαρήκατε καὶ πολὺ ποὺ ἦρθα τοὺς εἶπε πειραγμένη ἡ βασίλισσα.

— Μὴν τὸ λέτε αὐτό! Μὰ, καλλίτερα νὰ μὴν ἔχει κανεὶς νὰ κάνει μὲ τὴν ἀστυνομία.

— Τί περίεργη χώρα, ἡ δική σας εἶπε πάλι ἡ βασίλισσα. Καὶ τί ἀγράμματοι ἄνθρωποι! Δὲν κατάλαβαν οὔτε μιὰ λέξη ἀπ' ὅ,τι τοὺς εἶπα!

Ὁ κάθε φτωχὸς βρέθηκε τότε μὲ γεμάτα τὰ χέρια ἀπὸ ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ καλλίτερη εὐχὴ ἀπὸ ὅλες! εἶπε ἡ Τζέννη μὲ ἐνθουσιασμό.

— Καὶ τώρα, σὰς ἀφίνω, εἶπε ἡ βασίλισσα. Θέλω νὰ βρεθῶ στὸ παλάτι μου, καὶ σεῖς στὸ σπίτι σας τῆς Φίτορου-Στρήτ.

— Θέλω ὅλα τὰ πράγματα τοῦ Μουσείου, ποὺ μοῦ ἀνήκουν, νὰρθοῦν ἐδῶ!

Τὴν ἴδια στιγμή ἔγινε καὶ ἀπίστευτο! Ἡ πόρτες τοῦ Μουσείου ἀνοίξαν διὰπλατες, καὶ λογιῶν-λογίων πράγματα σφενδονίστηκαν ἐξῶ ἀπὸ αὐτές.

Πέτρινα ἀγάλματα, σπαθιά, βάζα κύπελλα, πιάτα, πέδιλα, κεραμίδια, περικεφαλαίες, δαχτυλίδια, πανοπλίες, βραχιόλια, σκουλαρήκια, ὅλα φύρδην-μίγδην πέφταν σὰν βροχὴ στὰ πόδια τῆς βασίλισσας.

— Ἐκείνη ξανάπε:

— Θέλω νὰ βρεθῶμε σπίτι. Καὶ βρέθηκαν ἐκεῖ.

— Θέλω νὰ κάνω μιὰ βόλτα νὰ δῶ τὸ Λονδῖνο, εἶπε ἡ ἀπαιτητικὴ βασίλισσα στὰ ἀξιολύπητα παιδιὰ.

— Ἄν εἶχαμε λεφτὰ νὰ πάρουμε ἕνα ἀμάξι θὰ τὰ καταφέραμε καλλίτερα εἶπε ὁ Κύριλλος. Θὰ μᾶς πρόσεχε λιγότερο ὁ κόσμος.

— Πουλήστε αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι, τοὺς εἶπε ἡ βασίλισσα.

— Μὰ, θὰ μᾶς ποῦν πὼς τὸ κλέψαμε, φώναξε φοβισμένη ἡ Τζέννη.

— Θὰ τὸ πᾶω στὸ σοφὸ φίλο μας εἶπε ἡ Ἀνθέα κι' ἔτρεξε στὸ πάνω πάτωμα.

— Θὰ σοῦ δανείσω μιὰ λίρα, τῆς εἶπε ὁ σοφός, ἐκπληκτὸς μπροστὰ στὸ θαυμάσιο δαχτυλίδι. Μὰ, πές μου, ποῦ τὸ βρήκες;

— Μοῦ τῶδωσε ἡ βασίλισσα τῆς Βαβυλώνας, ἀπάντησε ἡ Ἀνθέα.

— Δὲν μιλάς σοβαρά, παιδί μου, γιατί ὅταν σ' ἀκούω νὰ τὰ λὲς αὐτά, αἰσθάνομαι πὼς εἶμαι τρελλός...

— Οὔτε σεῖς, οὔτε γώ, οὔτε ἡ βασίλισσα εἶμαστε τρελλοί, ξανάπε ἡ Ἀνθέα, κι' ἀρπάζοντας τὴ λίρα κατέθηκε τρία-τρία τὰ σκαλιά.

— Πάντως ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕναν νευρολόγο, εἶπε ὁ σοφός ἅμα ἔμεινε μονάχος.

— Ἀπὸ τὸ παράθυρο ἐνὸς τετράτροχου ἀμαξιοῦ ἡ βασίλισσα τῆς Βαβυλώνας θαύμαζε τὴν τὸ Λονδῖνο.

— Ὅταν περνοῦσαν ἀπὸ φτωχὲς συνοικίες, ἡ βασίλισσα ἔλεγε:

— Θέλω καθέναν ἀπὸ τοὺς φτωχοὺς νὰ ἔχει αὐτὴ τὴ στιγμή, ὅ,τι φαγητὸ κι' ὅ,τι πιότὸ τοῦ ἀρέσει.

— Ὅλοι ἔνοιωσαν πὼς τὰ ρούχα τους φεύγανε ἀπὸ πάνω τους. Ἐμείναν μὲ ἕνα μακρὸ πουκάμισο ἔτσι, ὅπως πρὶν ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες χρόνια.

— Ὅλοι ἦτανε σαστισμένοι, καὶ μουρμουρίζανε.

— Δὲ μπορῶ νὰ βγαίνω στὸ δρόμο ἔτσι...

Μὰ δὲν τολμοῦσαν νὰ ἐπιτεθοῦνε στὴ βασίλισσα. Τὰ παιδιὰ τὴν πῆραν μέσα στὸ σπίτι καὶ κλείσανε τὴν πόρτα.

Ὁ κόσμος σκορπίστηκε κι' ἀνακατώθηκε μὲ τοὺς ἄλλους ποὺ δὲν εἶχαν ἀλλάξει ντύσιμο.

— Ἀλλοῖμονό μας! θὰ μᾶς φέρουν τὴν ἀστυνομία, εἶπε ἀπελπισμένη ἡ Ἀνθέα.

— Μὰ τί πρέπει νὰ φοράει μιὰ βασίλισσα; ρώτησε ἐκπληκτὴ ἡ βασίλισσα τῆς Βαβυλώνας.

— Ἡ δικιά μας ντύνεται σὰν καὶ μᾶς, τῆς εἶπαν.

— Βλέπω, πὼς δὲν χαρήκατε καὶ πολὺ ποὺ ἦρθα τοὺς εἶπε πειραγμένη ἡ βασίλισσα.

— Μὴν τὸ λέτε αὐτό! Μὰ, καλλίτερα νὰ μὴν ἔχει κανεὶς νὰ κάνει μὲ τὴν ἀστυνομία.

— Τί περίεργη χώρα, ἡ δική σας εἶπε πάλι ἡ βασίλισσα. Καὶ τί ἀγράμματοι ἄνθρωποι! Δὲν κατάλαβαν οὔτε μιὰ λέξη ἀπ' ὅ,τι τοὺς εἶπα!

(Σὰς ξαναλέω πὼς τὰ παιδιὰ εἶχαν τὴ δύναμη νὰ καταλαβαίνουνε ὅλες τίς γλώσσες σὰν νᾶταν Ἑγγλέζικοι).

— Ἀφοῦ δὲν σὰς ἀρέσει ἐδῶ, δὲν πᾶτε πίσω στὴ Βαβυλώνα; εἶπε ὁ Κύριλλος χωρὶς νὰ σκεφθεῖ πὼς αὐτὸ δὲν ἦταν εὐγενικό.

— Μὰ, ἀκόμα δὲν εἶδα τίποτα! Θέλω νὰ δῶ τὸ βασιλεῖό σας καὶ τὴ βασίλισσα.

— Αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται σὲ κανένα, εἶπε ἡ Ἀνθέα. Θὰ σὰς πᾶμε ὅμως στὸ Μουσεῖο ποὺ εἶναι γεμάτο ἀπὸ ἕνα σωρὸ δικὰ σας πράγματα.

— Θέλετε νάρθῃτε μαζί μας στὴν Ἀτλαντίδα; τὸν ρώτησαν.

— Πάλι κανένα καινούργιο ἀστεῖο; εἶπε ὁ σοφός μὲ καλωσύνη.

Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ... τὴν πρόσκληση μὰ δὲν ἔχω παρὰ ἕνα τέταρτο καιρὸ διαθέσιμο.

— Δὲ θὰ χρειασθῶμε πιὸ πολὺ.

ΑΛΗΘΙΝΟ ΟΝΕΙΡΟ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Γρήγορα στα κρεβάτια σας ! Δέν είναι καιρός να μου κρυολογήσετε . . .

Η φωνή της τρυφερή προσπαθούσε να κρύψει τη δική της αγωνία. Τα παιδιά την άκουσαν να περπατάει πάνω-κάτω στην κάμαρά της, έπειτα τα τρεχάματα του γιαιτρού και της μητέρας τους μέσα στο σπίτι. Όλοι ήταν ξυπνητοί και περίμεναν κάτι τὸ άγνωστο, κάτι τὸ μεγάλο, ένα πράμα που ποτέ δέν υποψιάστηκαν κι' όμως τὸ λαχταρούσαν. Καί τὸ άγνωστο αὐτὸ δέν άργησε νά φανεί . . .

Μιά άστραπή ξέσχιζε άξαφνα τὴ σκοτεινὴ νύχτα. Τύφλωσε τὰ μάτια τῶν ανθρώπων και μερικὰ ντουβάρια ραγίσανε. Όλοι έτρεξαν κοντὰ στὰ παιδιά. Ὁ γιαιτρὸς πήρε στὴν άγκαλιά του τὴ Βιολέττα. Ἡ θεία Ἰφιγένεια τὸν Ἀλέξη κι' ἡ μητέρα εἶχε γύρει γονατιστὴ και προσευχόταν μπρὸς στὸ εἰκόνημα τῆς Παναγίας.

— Έπεσε ἐδῶ κοντὰ ἡ μπόμπα ; ρώτησε ὁ Ἀλέξης.

— Πολὺ κοντὰ, εἶπε ἡ θεία Ἰφιγένεια. Μὰ τοῦτο τὸ κακὸ δέν ἦταν μπόμπα. Ἰσως έπεσε κανένα άεροπλάνο, ἴσως . . .

— Τί πράμα θεῖται ;

— Ἐ, τίποτα άγοράκι μου. Ὅτι δ-μως και νά εἶναι ἐσὺ δέν πρέπει νά φοβάσαι. Ἐσὺ εἶσαι παληκάρι πιά . . .

— Νά φοβηθῶ ; Γιατί νά φοβηθῶ ; Χαίρουμε θεία Ἰφιγένεια πού ἤρθαν πάλι τὰ άεροπλάνα μας.

Δέν τὸ πιστεύεις ;

Ἡ θεία Ἰφιγένεια δέν ἀποκρίθη-κε. Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ἡ μητέρα θυμήθηκε τὸν άδερφὸ της τὸν Κλεομένη κι' ἀναστέναξε. Τώρα ἡ βροχὴ εἶχε δυναμώσει. Ὁ βομβαρδισμὸς δσο πῆγαινε και λιγότευε. Ἡ νύχτα τυλιγόταν σιγά-σιγά στὸ μυστήριό της. Ὁ γιαιτρὸς εἶπε στὰ παιδιά νά πέσουν στὸ κρεβάτι τους. Οἱ ἄλλοι εἰτοιμάστηκαν νά βγοῦν ἀπ' τὸ δωμάτιο.

* *

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκε ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Στὴν άρχὴ σιγανὰ, έπειτα πὺ δυνατὰ και πὺ νευρικά. Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι κοιτάχτηκαν τα-ραγμένοι. Ποὺς μποροῦσε νά χτυπάει τὴν πόρτα τοῦς τέτοια ὠρα ;

— Γερμανοί ! ἔκανε τρομαγμένη ἡ Βιολέττα.

— Μὴν ἀφήσαμε κανένα φῶς ἀ-ναμένο ; ρώτησε ἡ θεία Ἰφιγένεια

κι' εἰτοιμάστηκε νά κατεβεῖ κάτω στὸ σπίτι.

Ὁ γιαιτρὸς τὴ σταμάτησε. — Θά πάω ν' ἀνοίξω ἐγώ, εἶπε. Δέν πιστεύω νά εἶναι Γερμανοί. Αὐτοὶ δέν χτυποῦν μὲ τέτοιον τρόπο. Ἰσως μὲ ζητάει κανένας άρρωστος ἀπ' τὸ χωριό.

Κατέβηκε γρήγορα τὶς σκάλες και δίχως νά ρωτήσῃ ποὺς εἶναι, άνοιξε τὴν πόρτα. Τὸ σκοτάδι ἦτανε πυκνὸ, ὥστὸσο κατόρθωσε νά διακρίνει δυὸ ἄνθρώπους πού στέκονταν ἀκίνητοι ἐκεῖ ἀπ' ἐξῶ.

— Εἶμαι ὁ γιαιτρὸς, εἶπε ὁ Γερολύμιος. Ποιοὶ εἰστε ;

— Φίλοι ! ἔκανε ὁ ένας και πέρασε μέσα κρατώντας ἀπ' τὴ μέση τὸ σύντροφό του. Φίλοι και πατριῶτες γιαιτρέ, συνέχισε ὁ άγνωστος κλείνοντας γρήγορα πίσω του τὴν πόρτα. Σὰς παρακαλῶ βοηθήστε τὸ σύντροφό μου πού εἶναι πληγγωμένος.

Στὸ μεταξύ κατέβηκε ἡ θεία Ἰφιγένεια μὲ μιὰ λάμπα στὸ χέρι. Τὰ πόδια της λύγησαν καθὼς ἀντίκρυσε τοὺς δυὸ άγνωστους. Βρῆκε δμως τὸ κουράγιο κι' ἀκούμπησε τὴ λάμπα σ' ένα τραπέζι. Ἡ συγκίνηση τῆς έπνιγε τὸ λαιμό.

— Φώναξε τὴ Θάλεια, ἔκανε ὁ γιαιτρὸς πιάνοντας τὸ σφυγμὸ τοῦ πληγγωμένου. Κι' εἰτοίμασε λίγο τσάι ζεστό, γρήγορα, βάλε και μιὰ κουταλιά κονιάκ νά συνέλθει.

Τρεχάτη βγήκε ἡ θεία Ἰφιγένεια, ἐνῶ τὰ παιδιά και ἡ μητέρα πού άκουσαν τὶς φωνές, κατέβηκαν κάτω. Ξαναγύρισε ἡ θεία Ἰφιγένεια, μὲ ένα κουπάκι και γονατιστή, πλάι στὸν τραυματισμένο, κοιτάζα κούταλιὰ τοῦ ἔχονε τὸ ζεστὸ τσάι ἀνάμεσα στ' άχρωμα χεῖλιά του. Γύρισε ἐκεῖνος, άνοιξε τὰ μάτια και εἶδε τὴν οἰκογένεια συγκεντρωμένη γύρω του. Χαμογέλασε.

— Ὁ-κέι ! ἔκανε και προσπάθησε νά σηκωθεῖ ἀπὸ τὸ ντιβάνι πού τὸν εἶχαν ἑαπλώσει.

Ὁ Ἀλέξης, ἔσκυψε χαρούμενος στ' αὐτὴ τῆς άδερφῆς του :

— Εἶναι Ἑγγλέζοι άεροπόροι, Βιολέττα ! ψιθύρισε.

— Ἐγὼ εἶμαι Ἑλληνας ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, εἶπε ὁ ένας πού τὸν άκουσε. Ὁ σύντροφός μου εἶναι Αὐστραλός.

Οἱ Γερμανοὶ χτύπησαν τ' άεροπλάνο μας και μεῖς πέσαμε μὲ ἀλεξιπτώτο. Οἱ ἄλλοι τρεῖς σκοτώθηκαν . . . Γιατρέ, εἶναι βαρεῖα πληγωμένος ὁ Ρούντυ ;

— Μιὰ γρατζουνιά στὴν ὠμοπλά-

τη. Σὲ τρεῖς μέρες τὸ πολὺ θά εἶναι στὸ πόδι.

— Πρέπει νά φύγουμε άμέσως, εἶπε ὁ Ἑλληνας άεροπόρος. Οἱ Γερμανοὶ θά ψάχνουν τώρα νά μᾶς βροῦν. Κι' ἄλλοιμονο ἂν μᾶς βροῦν μέσα στὸ σπίτι σας.

Ὁ γιαιτρὸς διαμαρτυρήθηκε.

— Μὰ πῶς θά φύγετε ; Ποῦ θά πάτε ;

— Ὅπου κι' ἂν εἶναι γιαιτρέ. Ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας, δέν θά μᾶς ἀφήσει νά χαθούμε.

— Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ δέν θά σᾶς ἀφήσω νά φύγετε ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Εἶμαστε Ἑλληνας και πατριῶτες και πρέπει νά βοηθήσουμε τὴν Ἑλλάδα νά λυτρωθεῖ.

Συγκινημένος ὁ άεροπόρος ἐξήγησε στὸ σύντροφό του τὴν ἀπόφαση τοῦ γιαιτροῦ. Ὁ Αὐστραλέζος ἔσφιξε μὲ θερμὴ τὸ χέρι τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου.

Τὰ παιδιά λίγο ἔλειψε νά τρελλαθοῦν ἀπὸ τὴ χαρὰ τους. Καθένας ἔλεγε και τὸ δικό του. Ὁ Ἑλληνας δμως άεροπόρος τὰ πλησίασε και τοὺς εἶπε :

— Παιδιά μου, ἡ χαρὰ σας μὲ συγκινεῖ βαθύτατα. Ἀλλὰ πρέπει νά ξέρετε πῶς κινδυνεύει ἡ ζωὴ ὅλων μας. Ὅταν χτύπησα τὴν πόρτα σας φοβόμουν μήπως βρεθοῦμε μπροστὰ σὲ τίποτα πρὸδοτες. Ἐσεῖς δμως μᾶς δεχτήκατε μὲ ἀνοιχτὴ άγκαλιά. Πρέπει λοιπὸν νά μὴν προδοθοῦμε μόνοι μας. Οἱ Γερμανοὶ θά κάνουν έρευνα σ' ὅλα τὰ σπίτια. Θ' άρθουν κι' ἐδῶ βέβαια. Ἄν σᾶς ρωτήσουν τί θά πεῖτε ;

— Δέν θά ποῦμε τίποτα, δέν εἶδαμε τίποτα. Ἐμεῖς κοιμόμασταν ὅταν ἔγινε ὁ βομβαρδισμός. Ἐσεῖς μονάχα νά κρυφθεῖτε καλά, εἶπε ὁ Ἀλέξης.

— Ὁ πατέρας σας μᾶς εἰτοίμασε τὴν καλύτερη κρυψώνα ἔξω στὸν κήπο. Εἶναι μιὰ παλιά στέρνα πού δέν τὴν ξέρει κανεῖς.

— Οὔτε και μεῖς ! εἶπαν τὰ παιδιά μὲ μιὰ φωνή. Τὴν ἔχουμε ξεχάσει κύριε . . . κύριε . . .

— Δαφνομήλης ! συστήθηκε ὁ Ἑλληνας άεροπόρος και χάρειψε τρυφερὰ τὰ κεφάλια τῶν παιδιῶν.

Ἦταν σίγουρος γιὰ τὴ σιωπὴ τους.

* *

Ἡ νύχτα πέρασε ἡσυχῇ. Τὶς πρωῒ-γὲς ὥρες ἡ βροχὴ ἔκοψε ἀπότομα. Ἡ μέρα ξημέρωσε μὲ ἥλιο.

Ἐνας ἥλιος φθινοπωρινός, ἀδύνατος. Ὁ Ἀλέξης πετάχτηκε πρῶτος ἀπ' τὸ κρεβάτι του.

Ἡ Βιολέττα μόλις και ξυπνοῦσε

ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἐτριψε τὰ μάτια της.

Ἦταν ὄνειρο ; ρώτησε.

Ἦταν ἀλήθεια, εἶπε ἐκεῖνος. Μὰ καλύτερα νά τὸ σκεφτόμαστε σάν ὄνειρο Βιολέττα. Καταλαβαίνεις ; Δέν πρέπει νά δείξουμε σὲ κανένα πῶς κάτι ξέρουμε γιὰ . . .

— Σίγες ! τὸν διέκοψε μὲ τὸ δάχτυλο στὰ χεῖλια τὸ κορίτσι. Ἀκούς ; Κάποιος μιλεῖ στὸ διάδρομο μὲ τὸ μπαμπά.

Ὁ Ἀλέξης κατέβηκε κάτω κι' εἶδε τὸν μπάρμπα Δευτέρη, τὸν άγνωστό γιαιτρή, νά κουδεντιάζει μὲ τὸν πατέρα του.

— Ἐχουν σκυλιάσει κύρ γιαιτρέ, ἔλεγε. Δένε πῶς τῶσκάσαν τρεῖς άεροπόροι πού τ' άεροπλάνο τους έπεσε στὴ Μικρὴ Λάκα. Ἀπ' τὰ χαράματα ψάχνω νά τοὺς βρῶ μὲ τὸ γιό μου τὸν Ἀποστόλη. Πῆγα στὰ κάτω Περδάλια, πέρασα ἀντίπερα, μὰ τίποτις. Ποῦ νά πῆγαν οἱ εὐλογημένοι ; Πρέπει νά τοὺς βοηθήσουμε γιαιτρέ νά μὴν πέσουν στὰ χέρια τῶν σκυλιῶν . . .

— Μὴ χολοσκᾶς μπάρμπα Δευτέρη. Ὁ Θεὸς θά τοὺς βοηθήσει νά γλυτώσουν. Ἄντε τώρα τράβα στὸ σπιτάκι σου κι' ἂν μάθεις τίποτα καινούργιο ἔλα νά μου πεῖς.

Ὁ άγωγιότης ἔφυγε κι' ὁ Ἀλέξης πῆγε κοντὰ στὸν πατέρα του. Ἡ θεὸε νά τὸν ρωτήσῃ πολλά, ἕνα σωρὸ πράματα, μὰ ἐκεῖνος σὰ νά μὴ συνέβαινε τίποτα ἐξακολουθοῦσε νά καθαρίζει τὰ ἔργαλέια του. Ἐφυγε ἀπὸ κεῖ και μπῆκε στὴν τραπεζαρία. Ἡ θεία Ἰφιγένεια εἰτοίμαζε τὸ πρωῒνό. Σὲ λίγο ἦταν καθισμένοι ὅλοι γύρω στὸ τραπέζι κι' ἔπιναν τὸ τσάι τους. Καμμιὰ κουβέντα γιὰ τὰ χτεσινοβραδυνά. Ἡ Βιολέττα τοῦ ἔκλεισε τὸ μάτι και σὲ λίγο, μόλις τέλειωσαν, βγήκαν στὸ μεγάλο κήπο τοῦ σπιτιοῦ.

— Μὰ τί γίνεται ; ρώτησε περίεργο τὸ άγόρι. Ἀρχίζω νά πιστεύω ὅτι ὄνειρεύτηκα ἀληθινά.

Ἡ Βιολέττα τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι και τὸν κοίταξε στὰ μάτια.

— Δέν πρέπει νά μιλοῦμε πιά «γι' αὐτό». Τώρα κάνουμε και μεῖς πόλεμο. Ἐναν πόλεμο μυστικὸ πού κρύβει πολλοὺς κινδύνους. Πρέπει νά φανοῦμε ἀληθινοὶ πατριῶτες και νά δείξουμε πῶς μποροῦμε νά ξεσκλαδωθοῦμε μιὰ μέρα Ἀλέξη.

Ἀπ' τὸν κάμπο ἀκούστηκαν φωνές. Ἡ καρδιά τῶν παιδιῶν σφίχτηκε. Τί συνέβαινε άραγε ;

— Ὁ ἄνέμω στὴ μουριά, ἔκανε τὸ άγόρι. Ἀπὸ κεῖ ψηλὰ φαίνεται ὅς πέρα ὁ κάμπος.

Σάν άγριόγατος ὁ Ἀλέξης σκαρφάλωσε στὸ δέντρο. Ἡ μουριά ἦταν τεράστια, μὲ χοντρά κλαριά. Πολλές φορὲς τὸ παιδί σκαρφάλωνε ἐκεῖ πάνω και γέμιζε τὸ καλάθκι τῆς Βιολέττας μὲ δμορφα, ὅλο μέλι, μοῦρα.

Ὡς πού ν' ἀνεβεῖ ἐκεῖ πάνω, τὸ άγόρι κατέβηκε κι' ὅλα.

— Ἐρχονται οἱ Γερμανοί, εἶπε στὴ Βιολέττα. Πᾶμε γρήγορα νά τὸ ποῦμε στὸ μπαμπά.

Ὁ γιαιτρὸς δμως τοὺς άκουσε ἡσυχᾶ. Καμμιὰ ταραχὴ δέν φάνηκε στὸ συμπαθητικὸ του πρόσωπο. Ἡ θεία Ἰφιγένεια μονάχα ἦταν πὺ χλωμὴ και τὸ χέρι της ἔτρεμε λίγο καθὼς άνοιγε τὴν πόρτα γιὰ νά περάσουν οἱ στρατιῶτες. Οἱ Γερμανοὶ δίχως νά ποῦν τίποτα, σκορπίστηκαν στὰ διάφορα δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια. Ἦταν καμμιὰ δεκαπενταριά.

— Τί συμβαίνει ; ρώτησαν ὁ γιαιτρὸς γερμανικά τὸν ἐπικεφαλῆς άξιωματικὸ.

— Ψάχνουμε νά βροῦμε τρεῖς Ἑγγλέζους άεροπόρους, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος μὲ τραχιὰ φωνή.

— Στὸ σπίτι μου ;

— Γιατί ὄχι ; Μήπως δέν εἰστε Ἑλληνας ;

— Εἶμαι Ἑλληνας ἀλλὰ θέλω τὴν . . . ἡσυχία μου ! ἀπάντησε σταθερὰ ὁ γιαιτρὸς. Δέν μὲ ἐνδιαφέρει τίποτα ἄλλο ἀπὸ τοὺς άρρώστους μου. Αὐτὸ πού παρακαλοῦμε ἐγὼ κι' ἡ οἰκογένειά μου εἶναι νά τελειώσει γρήγορα αὐτὸς ὁ πόλεμος. Δυπόμαστε τοὺς ἄνθρώπους πού σκοτώνονται.

— Δυπόμαστε τοὺς Ἑγγλέζους ;

— Δυπόμαστε τὸν ἄνθρωπο, εἶτε Ἑγγλέζος εἶναι αὐτὸς εἶτε Γερμανός. Ὅλους μιὰ μάνα τοὺς περιμένει. Καί δέν ὑπάρχει καμμιὰ διαφορά ἀνάμεσα στὶς μανάδες, εἶτε Ἑγγλέζες εἶναι αὐτές, εἶτε Γερμανίδες !

Ὁ άξιωματικὸς ἔρριξε μιὰ ματιά γύρω του. Τὸ βλέμμα του καρφώθηκε στὸν Ἀλέξη.

— Πῶς σὲ λένε ; τὸν ρώτησε μισοελληνικά.

— Ἀλέξη.

— Ἀλέξη ; Εἶναι ρωσικὸ ὄνομα ;

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε δυνατὰ τὸ άγόρι, εἶναι Βυζαντινὸ ὄνομα. Ἀλέξιος . . .

Καί σήκωσε ψηλὰ τὸ κεφάλι γιὰ νά κοιτάξῃ τὸν ἄλλο στὰ μάτια.

— Ἀ, ἔτσι ; εἶπε μονάχα ὁ Γερμανός.

Στὸ μεταξύ ἡ έρευνα εἶχε τελειώσει. Ἀποῦ οἱ στρατιῶτες δέν βρή-

καν τίποτα, ἀναγκάστηκαν νά φύγουν. Ὁ άξιωματικὸς χαιρέτησε και βγήκε. Ὁ γιαιτρὸς τοὺς συνόδεψε ὡς τὴν μεγάλη αὐλόπορτα.

Ὅταν ἐπέστρεψαν κοντὰ στοὺς δικούς του, ἦταν λίγο χλωμός.

— Αὐτὸ εἶναι ἡ άρχή, παιδιά μου, και πρέπει νά συνηθίσουμε, εἶπε μόλις κάθισε. Ἀπὸ τώρα και στὸ ἐξῆς θά ἔχουμε πολλὰς ἀκόμα ἐπισκέψεις. Οἱ Γερμανοὶ δέν θά περιοριστοῦν βέβαια σὲ μιὰ μονάχα έρευνα. Εἶναι πονηροί. Ἀλλὰ και μεῖς πρέπει νά τοὺς δείξουμε πῶς εἶμαστε πατριῶτες και πολὺ πὺ ἐξυπνοὶ ἀπ' αὐτούς . . .

— Καί οἱ . . . άεροπόροι μας ; ἔκανε ὁ Ἀλέξης. Εἶναι καλά μπαμπά ;

Ὁ γιαιτρὸς ἔβαλε τὸ δάχτυλο στὸ στόμα.

— Μοῦ μιλάς γιὰ τὸ χθεσινὸ ὄνειρο παιδί μου ; εἶπε. Μὴν τὸ θυμάσαι πιά . . . μὴν τὸ θυμάσαι ὡς πού οἱ καμπάνες τῆς λευτεριᾶς θά χτυπήσουν ἀνάσταση !

Ὁ Ἀλέξης κοίταξε τὴ Βιολέττα και χαμογέλασε σοδάρα :

— Ἀκουσε Βιολέττα ; ἔκανε. Ὅλοι μας εἶδαμε τὸ ἴδιο ὄνειρο χτὲς βράδυ. Καί ἦταν σάν ἕνα ἀληθινὸ ὄνειρο !

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΡΧΕΤΑΙ ΤΟ ΒΑΠΟΡΙ

Ἐρχεται τὸ βαπόρι ἀπ' τ' ἀνοιχτά.

Ἐρχεται, τὸ νησί τὸ περιμένει.

Ἀπὸ τὴν προκυμὰ κάθε ματιά

Ἀπάνω του εἶν' ἐπίμονα στεγανή.

Ἐρχεται ὅπως ἡ νύφη κι' ὁ γαμπρός. Στόχος ματιῶν. Τοῦ εἰτοίμασαν τὴ θέση Ὅπου θ' ἀράξει. Κόσμος ἐκεῖ ὀμπρὸς Μαθεύτηκε γιὰ νά τὸ ἴδῃ στὴ μέση.

Ἐρχεται τὸ βαπόρι, νάτο νά !

Μᾶς εἶδε και μᾶς χαιρετᾷ, σφυρίζει . . .

Στ' άκουσμα ρίγος τὴν καρδιά περνᾷ,

Ποῦ σὰ νά μὴν περιμένε σαστίζει . . .

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ



Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Μπήκανε στην τραπεζαρία. Παντοῦ τὸ ἴδιο θέαμα. Τὰ σπάνια ἀντικείμενα, πὸ τὸ τέρας ἀφῆσε, ἦταν σκορπισμένα καὶ κεῖνα ἐδῶ καὶ κεῖ. Τὰ ρούχα κι' οἱ κουρτίνες κουρελιασμένα, οἱ βαλίτσες ἀγνώριστες.

— Ἐπειδὴ δὲν κατόρθωσε νὰ μᾶς βρεῖ ξέσπασε ἡ λύσσα του στὰ πράγματά μας, εἶπε ὁ Ντίκ. Ὁ Θεὸς μᾶς φώτισε νὰ κατεβούμε στ' ἀμπάρι. Ἀλλοιῶτα σήμερα δὲν θὰ ὑπῆρχε οὔτε τὸ κοκκαλάκι μας!

Ἐκεῖνο ὅμως πὸ τὸς ἐξαροπαίτησε ἦταν ἡ ἀποθήκη τῶν τροφίμων πὸ τὴ βρήκαν ἐντελῶς ἀθικτή.

— Αὐτὸ εἶναι θαῦμα! ἔκανε ἡ Ἀννούλα. Τουλᾶχιστον ἂν πρόκειται νὰ ζήσουμε δὲν θὰ πεθάνουμε ἀπ' τὴν πείνα!

— Τὸ τέρας δὲν θὰ ξέρει ν' ἀνοίξει κονσέρβες, ἀποκρίθηκε τὸ ἀγόρι, προτιμᾶει φαίνεται τὸ ἀνθρώπινο κρέας!

Τὰ παιδιὰ γυρίσανε πίσω κι' ἀνέβηκαν στὴ γέφυρα κι' ἀπὸ κεῖ πέρασαν στὸ κατὰστρωμα. Αὐτὴ τὴ



Ὁ Ντίκ ἄναψε τὸ κλεφτοφάναρο.
Σελ. 204, στ. β'.

φορὰ τὸ τέρας εἶχε σεβαστεῖ τὰ γουρουνάκια καὶ τὶς κόττες. Ἀνάπνευσαν ἀπ' αὐτὸ τὸ εὐχάριστο γεγονός καὶ προχώρησαν παρακάτω.

Ἀξαφνὰ ὁ Ντίκ σταμάτησε κι' εἶδε στὴ φίλη του ἕνα σημεῖο τοῦ καταστρώματος.

— Κοίταξε! εἶπε.

— Καβούρια! φώναξε ἡ Ἀννούλα. Καὶ σὰ νὰ ἔβλεπε κάτι τὸ ἀφάν-

ταστα τρομαχτικό, στριμώχτηκε κοντὰ στὸ σύντροφό της.

— Μὴ φοβάσαι, εἶναι σκοτωμένα, εἶπε ὁ Ντίκ. Ἡ σάνιδα πὸ ἔπεσε τὰ πλάκωσε καὶ τὰ σκότωσε.

Πραγματικά, κάτω ἀπὸ βαρὺ σάνιδι ὑπῆρχαν μερικά καβούρια, λίγο μεγαλύτερα ἀπ' τὰ συνηθισμένα, μὰ πὸ τὸ χρῶμα τους ἦταν ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι.

— Πῶς βρέθηκαν ἐδῶ; ρώτησε ἡ Ἀννούλα. Φυσικά κάποιος πρέπει νὰ τὰ ἔφερε, δὲν ἤρθαν μόνα τους.

— Ἐγὼ ξέρω, εἶπε ὁ Ντίκ. Δὲν εἶχα ἀδικοῦ ὅταν σοῦ ἔλεγα πῶς ὁ ἐχθρὸς μας εἶναι θηρίο, ἕνα τέρας τῆς θάλασσας. Κι' αὐτὰ εἶναι ἕνα μέρος ἀπὸ τὴ στρατιά του.

Ἀξαφνὰ οἱ δυὸ σύντροφοι ἔμειναν καρφωμένοι στὴ θέση τους, τὰ μάτια τους ἀνοῖξαν πλημμυρισμένα ἀπὸ φρίκη. Ἦταν κάτι ἀφάνταστο αὐτὸ πὸ ἔβλεπαν, κάτι πὸ δὲ μπορούσε νὰ τὸ χωρέσει ἡ φαντασία τους.

— ὦ, Θεέ μου! κατόρθωσε μόλις νὰ ψιθυρίσει ἡ Ἀννούλα.

Ἐκεῖ μπροστὰ τους, πίσω ἀπὸ κάτι σκιοινιά, ἦταν ἕνα τεράστιο πρασινόμαυρο πόδι, πὸ στὴν ἄκρη του εἶχε ἕνα πελώριο κέρατο ἀντὶς γιὰ νύχι. Θὰ ζύγιζε τουλάχιστον εἰκοσι κιλά.

— Αὐτὸ εἶναι ἕνα μέρος τοῦ ἐχθροῦ μας, εἶπε ὁ Ντίκ, πὸ ἔσφιγγε τὸ μπαλτά στὸ χέρι του, ἔτοιμος νὰ χτυπήσει τὸ τέρας. Τὸ ὑπόλοιπο κορμὶ του βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὴ μπουκαπόρτα. Πρέπει νὰ δοῦμε μὴπως ἔχει φοφήσει. Αὐτὸ θὰ σημάνει τὸ τέλος τῶν βλασφώνων μας...

Ἀκροπατώντας, μὴν κάνουν θόρυβο, πέρασαν τὶς ράντες καὶ βγήκαν μπροστὰ ἀπ' τὸ μπουμπρέσο. Τὰ πόδια τους λυθήκανε. Μπροστὰ τους, ἑσπλωμένος ἀνάσκελα, βρισκόταν ἴσως ὁ μεγαλύτερος τῶν Κόχραν*, ἕνας τιτανόκαβουρας, πὸ τὸ δασυκό του εἶχε περισσότερὸ ἀπὸ δυὸ μέτρα ὕψος καὶ οἱ δαγκάνες του τὸ λιγώτερο ἀπὸ τρία. Ἦταν φοβερὸς στὴν ὄψη κι' εἶχε ἕνα παράξενο χρῶμα καὶ στὴν κοιλιά του φύτρωνε πράσινη χλόη ἀπὸ φύκια.

Ἡ ἐκπληξή τους ἦταν τέτοια πὸ δὲν μπορούσαν νὰ ξεκολλήσουν τὸ βλέμμα τους ἀπ' αὐτὸ τὸ τέρας πὸ εἶχε χάσει τὸ ἕνα του πόδι στὴν

* Ἰωάννης Ἐλμπερικ Κόχραν, ἔξερυνητὴς τῶν βυθῶν τῶν θαλασσῶν, ὁ πρῶτος πὸ ἀνακάλυψε αὐτὰ τὰ τεράστια καβούρια, πὸ τὰ βάφτισε μὲ τ' ὄνομά του.

δημηρική μάχη πὸ ἔδωσε κάτω, στὶς καμπίνες τοῦ «Πράνσιγκ». Πρῶτος συνῆρθε ὁ Ντίκ.

— ἴσως ἔχει φοφήσει Ἀννούλα, τῆς εἶπε ψιθυριστά, πρέπει νὰ βεβαιωθοῦμε γι' αὐτό, ἀλλὰ πῶς;

Ἐκανε μερικά βήματα μὲ σηκωμένο μπαλτά. Ἡ μικρούλα ὅμως τὸν ἀγκάλιασε.

— Πρόσεχε Ντίκ, τοῦ ἔκανε τρομαγμένη, μπορεῖ νὰ εἶναι ἀκόμη ζωντανὸ καὶ νὰ σοῦ ἐπιτεθεῖ. Μὴν πηγαίνεις πολὺ κοντὰ του, τοῦ εἶπε.

— Δὲν ὑπάρχει πιά κίνδυνος, ἀποκρίθηκε τὸ ἀγόρι. Τὸ ἴδιο του τὸ βάρος θὰ τὸ ἐμποδίσει νὰ σηκωθεί καὶ ζωντανὸ νὰ εἶναι. Ἐχει χάσει τὸ ἕνα του τὸ πόδι καὶ δὲν ἔχει τὴν ἀπαιτούμενη ἰσορροπία. Γι' αὐτὸ ἔμεινε αἰχμάλωτος στὸ κατὰστρωμα.

— Ἄν ἀδειάζαμε τὰ πιστόλια μας πάνω του;

— Δὲν θὰ ἔκαναν τίποτα οἱ σφαίρες μας γιὰ τὸ καβούρι τοῦ εἶναι πιὸ σκληρὸ κι' ἀπὸ σίδερο.

— Μὰ τότε τί πρέπει νὰ κάνουμε; Εἶναι ἀδύνατο βέβαια νὰ τὸν πετάξουμε μόνοι μας στὴ θάλασσα. Ἐκτὸς ἂν εἶχαμε κανένα βίντσι.

— Θὰ γίνεῖ πιὸ ἐλαφρὸς ἂν τοῦ κόψω μὲ τὸ μπαλτά καὶ τὸ ἄλλο του πόδι.

— Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, φώναξε ἐντρομή ἡ Ἀννούλα, δὲν πιστεύω βέβαια νὰ τὸ λὲς ἀλήθεια;

— Κάθε ἄλλο, μιλῶ πολὺ σοβαρά. Ἐξάλλου δὲν τὸ βρῖσκω τόσο δύσκολο πιά κι' οὔτε εἶναι παλληκαριὰ νὰ τὰ βάνω μ' ἕνα πληγωμένο ἢ καὶ ψόφιο καβούρι. Φτάνει μόνο νὰ σημαδέψω καλὰ καὶ νὰ βρῶ τὴν κλείδωση.

Ὁ Ντίκ ἔκανε ἕνα-δυὸ βήματα. Ἀπὸ τὴ μεριά πὸ στεκόταν ἔβλεπε ἀκίνητο τὸν Κόχραν, ὅμως αὐτὸ δὲν τὸν ἐπείθε νὰ προχωρήσει κατευθεῖαν ἀπάνω του. Ἄν ὁ κάβουρας δὲν εἶχε φοφήσει, ἕνα κτύπημα τότε δοσμένο ἄσκημα θὰ εἶχε τρομερὰ ἀποτελέσματα. Βρίσκοντας ἔστω καὶ μιὰ στιγμή τὴν ἰσορροπία του, τὸ τέρας θὰ μπορούσε νὰ τὸν συντρίψει κάτω ἀπὸ τὸ βάρος του. Ἐκανε νόημα τὴν Ἀννούλα νὰ ἀπομακρυνθεῖ ὡς τὴν πόρτα τῆς γέφυρας πὸ ἦταν ἡ σκάλα γιὰ τὶς καμπίνες.

— Ἀνοίξε τὴν, εἶπε καὶ περίμενέ με. Μπορεῖ νὰ χρειαστεῖ νὰ τρέξω πρὸς τὰ κεῖ γιὰ βοήθεια.

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ Δευκὴ παρουσιάστηκε στὸ κατὰστρωμα.

— Δὲν μπορούσα νὰ σᾶς περιμένω ἄλλο, εἶπε, κι' ἔτρεξε χαρούμενη κοντὰ στὰ παιδιὰ. Βλέποντας ὅμως

τὸ τέρας, ὀπισθοχώρησε τρέμοντας καὶ βάνοντας τὰ κλάμματα:

— Μείνε στὴ θέση σου Δευκὴ, τῆς φώναξε ὁ Ντίκ, θὰ ἔρθει κοντὰ σου ἡ Ἀννούλα.

— Ὅχι δᾶ, ἔκανε τὸ κορίτσι καὶ τὸν πλησίασε, ἡ Δευκὴ μπορεῖ νὰ φοβᾶται γιὰ τὴν εἶναι πολὺ μικρούλα καὶ δὲν ξέρει πῶς ἔχουμε νὰ κάνουμε μ' ἕναν ἐχθρὸ πεθαμένο πιά...



— Εἴμαστε χαμένοι!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ πλησίασε τὸ σύντροφό της.

— Μὴ ζυγώνεις περισσότερὸ, φώναξε τὸ ἀμερικανόπουλο, κανεῖς δὲν ξέρει τί γίνεται μ' αὐτὰ τὰ τεράστια καβούρια. Νά, κοίταξε αὐτὸ τὸ μικρὸ, εἶπε, δείχνοντας μὲ τὸ δάκτυλο, τὸ ἔχει πλακώσει τὸ θηρίο κι' ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ ζεῖ, κουνᾶει τὰ πόδια του σὰ νὰ ζητάει βοήθεια.

— Ὁ Ντίκ τὸ ἔσπρωξε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ μπαλτά, τὸ ἐλευθέρωσε καὶ κείνο ἄρχισε νὰ περπατᾶει σιγὰ-σιγὰ.

— Βλέπεις Ἀννούλα; Ἡ προφύλαξη δὲν εἶναι ἄσκημο πράγμα.

— ὦ, κοίταξε πόσα καβούρια ἔχει πλακώσει μὲ τὸ καβούρι τοῦ, φώναξε ἡ μικρὴ Γαλλίδα. Τὰ κακόμοιρα, θὰ λαχταροῦνε, σίγουρα τὴ θάλασσα κι' ὅμως βρίσκονται αἰχμάλωτα κάτω ἀπ' τὸ βασιλιά τους!

— Χτὲς τὸ βράδυ δὲν μιλοῦσες ἔτσι, εἶπε χαμογελώντας τὸ παιδί. Ὅλα ἐκεῖνα πὸ τὰ παρομοιάζαμε μὲ βήματα ἀνθρώπινα ἦταν αὐτὰ πὸ ἤρθαν σὰν ἀκολουθία τοῦ μεγάλου Κόχραν καὶ πλημμύρισαν τὸ «Πράνσιγκ». Ἀνέβηκαν πάνω στὰ ἐπιπλά, ἐπαῖξαν πιάνο τρέχοντας πάνω στὰ πλήκτρα τοῦ κι' ἀπ' ὅπου

περνοῦσαν ἔφερναν τὴν καταστροφὴ καὶ τὸ θάνατο!

— Τώρα πιά ὅμως ὅλα τέλειωσαν. Δὲν πιστεύω νὰ μᾶς ξαναενοχλήσουν μιὰ καὶ ὁ ἀρχηγός τους βρίσκεται νεκρός!

Μιλώντας, ἡ Ἀννούλα, ἐπλησίασε μὲ περιέργεια τὸ τέρας καὶ τὸ παρατηροῦσε ἐντελῶς ἀφοδᾶ. Ἦταν βέβαιη πιά πῶς τίποτα στὸν κόσμο δὲ θὰ ἔκανε νὰ ξαναζωντανέψει τὸ θηρίο.

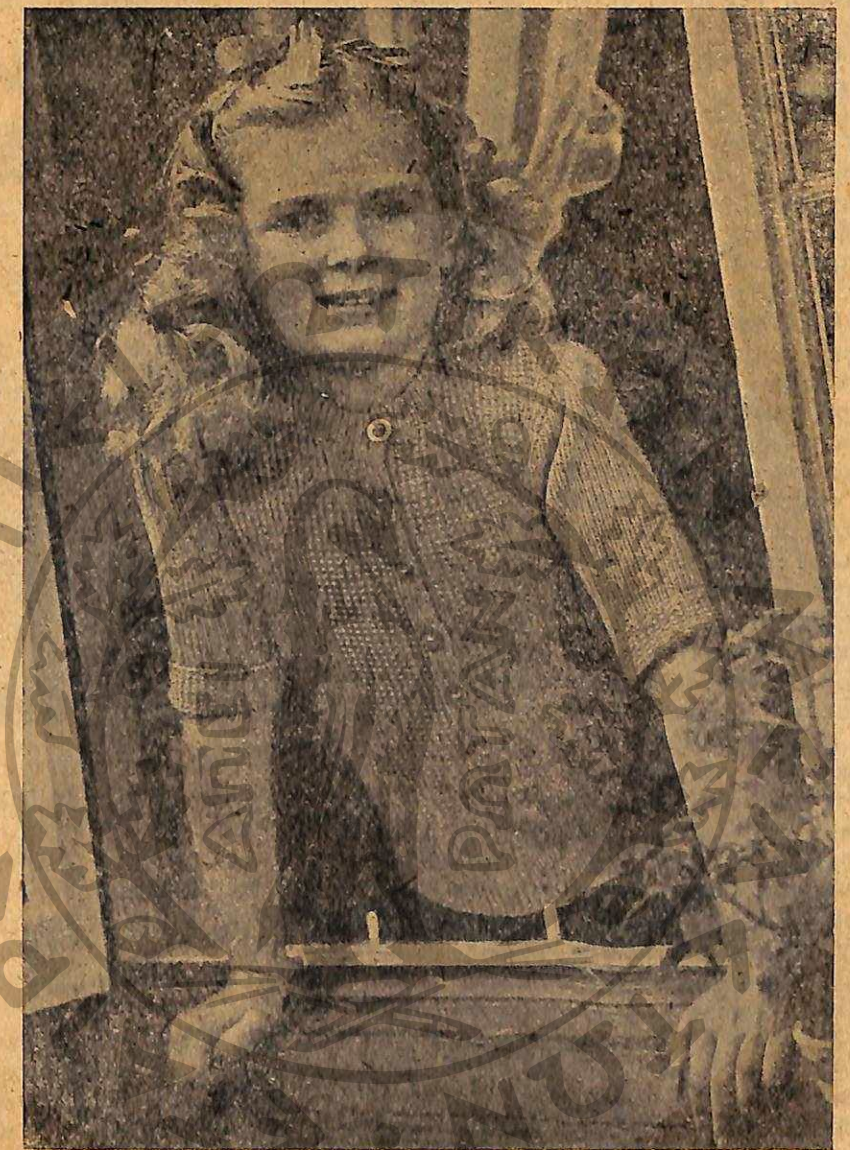
Μιὰ στιγμή, ἐνῶ τὰ παιδιὰ ἦταν σκυμμένα καὶ μελετοῦσαν τὸ δασυκό ἐνός μικροῦ καβουρίου, ἡ Δευκὴ ἔβανε τὶς φωνές. Ἡ μικρὴ καθὼς κοίταζε φοβισμένη τοὺς συντρόφους νὰ βρίσκονται κοντὰ στὸ θηρίο καὶ

νὰ συζητοῦν ἔτσι ἀφοδᾶ, εἶδε ἄξαφνα τὸ μεγάλο πόδι τοῦ τέρατος νὰ διαγράφει ἕναν κύκλο στὸν ἄερα, νὰ πλησιάζει τὴν Ἀννούλα πὸ ἦταν σκυμμένη καὶ νὰ τῆς ἀρπάζει τὸ φόρεμα. Ἡ στιγμή ἦταν κρίσιμη. Ἐνας τρελλὸς φόβος εἶχε πιάσει τὴ Δευκὴ κι' ἔκρυβε τὰ μάτια της νὰ μὴ βλέπει τὸ τρομακτικὸ θέαμα. Ὁ Κόχραν, μὲ μιὰ τεράστια δύναμη, σήκωσε ψηλὰ τὴν Ἀννούλα, ἡ ὁποία ὅμως στὸ μεταξὺ εἶχε λιγοθυμήσει κι' ἔμεινε ἀκίνητη ἀνάμεσα στὶς τρομερές του δαγκάνες. Ὁ κάβουρας ἔκανε ἀπεγνωσμένες προσπάθειες νὰ ἰσοροπῇ πάνω στὸ ἕνα του πόδι γιὰ νὰ τὴν καταβροχθίσει.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ



— Καλημέρα σας!

ΕΚΔΡΟΜΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΜΕΣΗΜΕΡΙ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

* * *
«Αγαπάτε τὰ ἄνθη
ἀγαπάτε τὰ δάση»

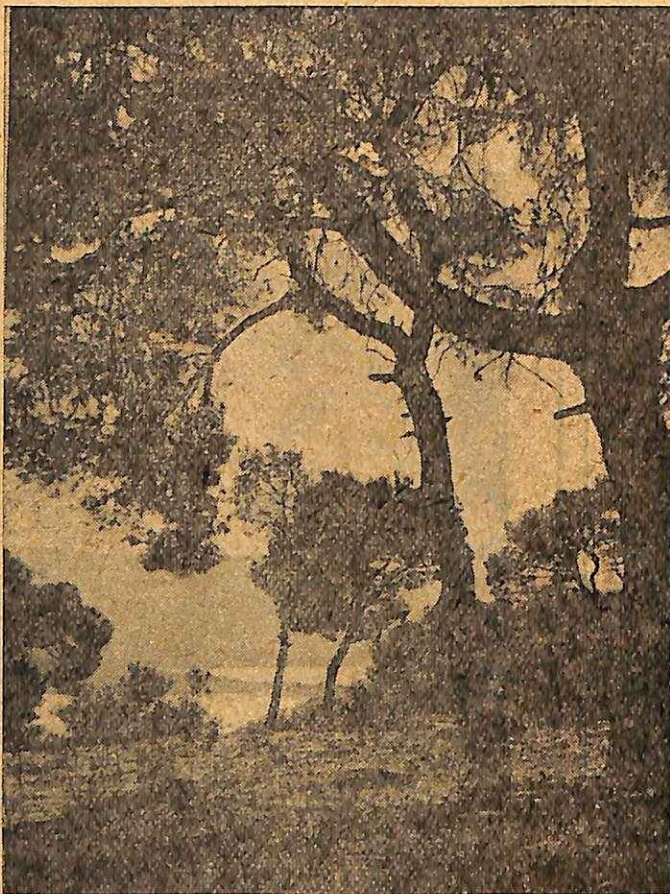
Δὲν ξέρω ἂν σοῦ ἔτυχε καμμιά φορὰ ἀγαπητέ μου ἀναγνώστη, νὰ βρεθεῖς μεσημέρι μέσα στὸ δάσος, τὴν ὥρα ἐκεῖνη πού τ' ἀναλυτὸ ρετσίνοι πύκνων, ἀναυλίζει μέσ' ἀπὸ τὶς πληγὲς πού ἔχουν ἀνοίξει στοὺς κορμούς των, τ' ἀπὸνα τσεκούρια τῶν ρετινῶδων. Ἡ ἀνασεμιά τῶν δέντρων πού εἰσχωρεῖ — ἀληθινὸ μπάλασμο — ὡς τὰ μύχια τοῦ στήθους σου, σὲ κάνει θαρρεῖς ἐλαφρότερο, κι' ἀρχίζει νὰ σὲ μεταφέρει σιγὰ-σιγὰ στὸ νησί τῶν μακάρων, ὅπου θ' ἀράξεις σὲ λίγο, γοητευμένος ἀπὸ τὸ μούρμουρο τῶν φυλλωμάτων πού, μαέστρος ὑπέροχος, θέτει σὲ κίνηση καὶ διευθύνει σοφὰ τ' ἀπαλὸ τ' αεράκι.

Ὅμως ἡ εὐτυχία σου κι' ἐδῶ ἀκόμη δὲν εἶναι ἀπόλυτη. Ἀπὸ τὸ τριγωνικὸ ἀνοιγμα τῆς σκηνῆς, φαντάζει μ' ὅλη τὴ φρίκη πού δοκιμάζεις στ' ἀντικρυσμάτου, ἓνα φτωχὸ βαριά πληγμένο δέντρο. Ἐπάνω στὴν πληγὴ του, πού χάσκει ξεφλουδισμένη στὸν ἥλιο, μετεωρίζονται χοντρά τὰ δάκρυα τοῦ πόνου του, π' ἀρχίζουν σὲ λίγο διστακτικά νὰ κατρακυλοῦν μ' ἐνδιάμεσους σταθμούς πρὸς τὸ χῶμα. Γύρω τριγύρω στὴν πληγὴ, ἓνα πλῆθος μερμηγκία, ἔχουνε βρεῖ τὸ θάνατο, κυνηγώντας ἐντατικά τὴ ζωὴ. Ὁ Αἰώωπος στὸ γνωστὸ μῦθο του, χρησιμοποιοῖ τὸ μερμηγκί καὶ τὸ τζίτζικι, γιὰ νὰ μᾶς δώσει τὴν εἰκόνα τῆς προβλεπτικότητας, τῆς φιλεργίας, μὰ καὶ τῆς τεμπελιάς. Φαίνεται ὅμως πὼς στὰ χρόνια του, δὲν θὰ ὑπῆρχαν τόσο ἀσυνειδητοὶ ρετινῶδες, πού νὰ κακοποιοῦν σὲ τέτοιο σῆμετο τὰ πεῦκα, γιὰτὶ ἂν ὁ Αἰώωπος ἐβλεπε τὰ κολημένα στὸ ρετσίνοι μερμηγκία, εἴμαι βέβαιος πὼς θάγραφε ὅλως διόλου ἀντίθετα τὸ μῦθο του. Θα μακάριζε ἀσφαλῶς τὸ τζίτζικί πού σκαρφαλωμένο στὸ δέντρο εὐχαριστεῖ ὅλημερίς τὸ θεὸ γιὰ τὴ δροσὺλὰ μὲ τὴν ὁποία τὸ τρέφει καὶ θὰ κακολογοῦσε τὸ μερμηγκί πού στὴν ἀχορταγιά του, ἀνέβηκε ἀκό-

μα ὡς καὶ στὸ πληγμένο τὸ δέντρο ὅπου βρήκε μαρτυρικὸ τὸ θάνατο.

Λένε πὼς ἀπὸ τὴν κατάσταση πού βρίσκονται τὰ δάση σὲ μιὰ χώρα, μπορεῖ κανεὶς νὰ σταθμίσει καὶ τὸ βαθμὸ τοῦ πολιτισμοῦ τῶν κατοίκων τῆς.

Τὶ θὰ λέγατε τώρα ἐσεῖς ἂν ἀκούατε πὼς ἡ Ἑλλάδα μας ἀνήκει δασικά στὰ πιδ φτωχὰ κράτη τῆς Εὐρώπης κι' ὅτι ἡ δάσωση τῆς φτάνει σ' ἓνα ποσοστὸ μὲν 14% δηλαδή ἐρχεται τελευταία, μὲ συνολικὴ ἑκτασὴ δασῶν δέκα στρέμματα;



Ἕνα εἰδυλλιακὸ τοπίο στὸν Πόρο.

Εἴμαι βέβαιος πὼς ὁ Λαθροῦλο-τόμος θὰ προτιμοῦσε νὰ κόψει τὸ χέρι του, ἂν μπορούσε ν' ἀναλογιστεῖ τὸ μεγάλο κακὸ πού κάνει στὴν πατρίδα του, κι' ἐπομένως καὶ στὸν ἑαυτὸ του, ρημάζοντας μὲ τ' ἀπὸνο κι' ἀσυλλόγιστο τσεκούρι τοῦ τὸ δάσος.

Ἄς μὴ ξεχνοῦμε πόσο εὐεργετικὰ ἐπιδρὸν ἐπάνω στὸ κλίμα μιᾶς χώρας τὰ δάση τῆς. Ἀυτὰ προκαλοῦν καὶ ρυθμίζουν τὶς βροχὲς καὶ μετριάζουν τὴν ὀρμητικότητά των ἀνέμων, αὐτὰ περιορίζουν τὴν ἐξάτμιση κι' ἐννοοῦν τὴν ἀποταμίευση τοῦ νεροῦ τῆς βροχῆς μέσα στὸ ἔ-

δαφος, αὐτὰ τροφοδοτοῦν κανονικά καὶ ὁμοιόμορφα τοὺς ποταμούς καὶ περιορίζουν τὴ διαβρωτικὴ δύναμη τῆς βροχῆς, αὐτὰ τέλος συγκρατοῦν μὲ τὶς ρίζες των τὸ ἔδαφος κι' ἐμποδίζουν τὸ σχηματισμὸ τῶν χειμάρρων.

Κι' ὅμως βλέπει κανεὶς ὁλοῦθε δέντρα κομμένα, ξέντρα ξεριζωμένα κι' ἀλλοίμονο, ξεχερωμένες ἐκτάσεις δόλκλῃρες.

Ἀφήνω τὰ καμμένα τὰ δάση πού μαυρολογοῦν μέσα στὸ σούρουπο τραγικά, μὲ τὰ καφαλισμένα τοὺς δέντρα, γυμνὰ καὶ σκελετωμένα, νὰ ὑψώνονται ἀκίνητα πρὸς τὸν οὐρανὸ, σὲ μιὰ χειρονομία ἀπολιθωμένης θαρρείς διαμαρτυρίας, γιὰ τὴν κακὴ μεταχείριση καὶ τὴν ἀνθρώπινη ἀχαριστία.

Κακόμοιρο δάσος!.. Ποιὸς νὰ σὲ πονέσει μέσα στὴ δίνη τοῦ μεταπολεμικοῦ ἐγώσου; Μονάχα ὁ ποιητῆς θ' ἀφήσει πάλι τὸ δάκρυ του νὰ κυλίσσει πονετικὸ ἐπάνω στὸ φρυγμένο σου χῶμα!..

Τώρα πούλι δὲ φτερουγᾷ κι' ἐρήμωσαν οἱ γύρω στράτες κι' οὔτε τ' ἀγέρι τραγουδᾷ πάνω στὰ φύλλα σερενάτες.

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΩΒΑΣ

ΘΡΥΨΑΛΑ

Ἡ ζωὴ εἶναι ἓνα ὄραϊον ποτήρι ἀπὸ γαλκόν, ἂν δὲν τὸ διατηρεῖς καθαρόν, ἡμπορεῖ νὰ σὲ δηλητηριάσει.

Ἡ διάκρισις τῶν συγγραφῶν εἰς ζώντας καὶ εἰς νεκρούς, εἶναι ἀρνησις τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ἡ ὁποία δὲν ἔχει ὄριον τὸν τάφον.

Παντοῦ εἰμπορεῖς νὰ ἰδεῖς τὴν σωστὴν ὥραν καὶ μόνον εἰς τὸν ὥρολογιστὸν τοῖχον ἐνὸς ρολογᾷ δὲν θὰ τὴν ἰδεῖς ποτέ.

Ὁ ἄνθρωπος ζεῖ μὲ τὰ ἐλαττώματά του καὶ ἐπιζητεῖ μὲ τὰ προτερήματά του.

Ὅταν τὸ ἑσωτερικὸν ἐνὸς ἀνθρώπου συμφωνεῖ μὲ τὸ ἑξωτερικόν του, τότε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς λέγεται εὐκρινής. Ὅταν ὑπάρχει ἑσωτερικὴ ταραχὴ καὶ ἑξωτερικὴ γαλήνη λέγεται πολιτισμένος. Ὅταν ὑπάρχει ἑσωτερικὴ γαλήνη καὶ ἑξωτερικὴ ταραχὴ, ἀγύτης. Εὐρίσκονται ὅμως μερικοὶ προνομιοῦχοι, πού εἶναι φυσικῶς ἀδύνατον νὰ ἐκφράσει ἡ φυσιογνωμία των τίποτε. Αὐτοὶ λέγονται ἀσχημομούρηδες.

Οἱ ποιηταὶ καὶ τὰ ἄνθη ὁμοιάζουν, καθότι ἀγνοοῦν διὰ ποῖους εἶναι προσωρισμένον τῆς ψυχῆς των τὸ ἄρωμα.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΛΟΥΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

(συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Στὴ Μικρὴ Τάξῃ ἔχουμε δεκαπέντε διαγωνιζόμενους, δηλαδή ὅσους σχεδὸν καὶ στὴ Μεγάλῃ.

Οἱ ἀσκήσεις τοῦ Παύλου Ν. Οἰκονόμου καὶ τοῦ Παγκρατιωτάκη ἔχουν πολλὰ ἐλαττώματα. Ἐλπίζω ὅμως νὰ μὴν ξαναπέσουν στὰ ἴδια καὶ οἱ καὶνούργιοι τοὺς συλλογές. Τὰ ἴδια θὰ πῶ καὶ στὸ Γαλάξιο Ἀστρο καὶ στὸ Λυκόπουλο, ἂν κι' οἱ συλλογές τους παρουσιάζονται κάπως καλύτερες ἀπ' τὶς δυὸ προηγούμενες.

Τὸ Ἐντελβαίς, πού πρώτη φορὰ ἀνακατεῖται στὴ Σύνθεσιν Ἀσκήσεων δὲ σημειώνει ἀποτυχία. Ἀλλὰ καὶ γιὰ ἐπιτυχία δὲν μπορούμε ἀπὸ τώρα νὰ μιλήσουμε. Μὲ τὴν πείρα πού ἀπόκτησε φέτος καὶ μὲ περισσύτερη προσοχὴ στὴν ἐκλογὴ τῶν λέξεων γρήγορα θὰ πετύχει. Τὸ Σκαλιστήρι, ὅμως, παρ' ὅλο πού ἔλαβε καὶ στὸν προηγούμενο διαγωνισμό μέρος, δὲν πρόσεξε κι' ἔτσι δὲ σημείωσε καμμιά σχεδὸν πρόοδο. Ὅπως δὲ ἔχει δώσει στὴ Συλλογὴ του καὶ τὸ ἴδιο ἀκριβῶς περίεργο σχῆμα μὲ τὴν περυσινὴ — νὰ μὴν τὸ ἐπαναλάβει! — νομίζεις πὼς ἔχεις στὰ χέρια σου τὴν ἴδια τὴν παλιά του συλλογὴ. . .

Οἱ Ἀσκήσεις τοῦ Προσκοπικοῦ Σήματος εἶναι, βέβαια, πιδ καλὲς ἀλλὰ κι' ἀπ' αὐτὲς δὲ λείπουν κάποτε καὶ χοντρά λάθη. (Στὸ Κρυπτογραφικὸ του π. χ., ἀπ' τὴν ἀρχικὴ λέξη Αἴλουρος σχηματίζει τὴ λέξη. . . Βολιβία!). Τὸν Νεοσυμμενιώτῃ ἔχω τὴν ἐντύπωση πὼς τοῦ χρόνου θὰ τὸν δοῦμε σὲ Βραβεῖο! Ἀφοῦ ἀπὸ φέτος, μικροῦλῃς καὶ πρωτόπειρος, μᾶς στέλνει μιὰ τέτοια Συλλογὴ, μὲ τὸ δίκιο μου νὰ τὸν περιμένω καλύτερο, τώρα πιδ πού θάμαθε ὅλους τοὺς κανόνες καὶ θὰ ψάξει νὰ βρεῖ πρωτότυπους συνδυασμούς καὶ λέξεις — ὅχι ἄλυσες! — καὶ πού θὰ μᾶς φτιάξει καὶ κανένα Σχῆμα δυσκολώτερο — ὅχι Ψαροκόκκαλο καὶ Πυραμίδα. . . Ἡ Συλλογὴ τοῦ Τριπολιτσιωτάκη εἶναι καλὴ. Ἀλλὰ οἱ ἑμμετρὲς του ὑστεροῦν ἀκόμα στὴ στιχομυρία, ἐνὸς τὸ Ναυτάκι τοῦ Αἰγαίου πετυχαίνει καλύτερα τὶς ἑμμετρὲς καὶ ὑστερεῖ στὰ σχήματα καὶ τὶς ἀκροστιχίδες.

Ἀπ' τὶς βραβευμένες, σχεδὸν ἰσοδύναμες εἶναι ὅσες μοιράζονται τὸ Γ' Βραβεῖο. Ἡ συλλογὴ τοῦ Μαύρου Βέλους, παρ' ὅλο πού σὰν σύνολο προσε-νεῖ καλὴν ἐντύπωση, δὲν ἀντέχει σὲ λεπτομερὴ ἐξέταση. Ἀ. χ. ἔχει δύο ψαροκόκκαλα — σχῆμα κατ' ἐξοχὴν εὐκολο — καμμιά ἀκροστιχίδα, δυὸ Μαγικά Γράμματα μάλλον κοινὰ, δυὸ Διπλά Κεφάλια πολὺ εὐλόγα κ. ο. κ. Ἡ Μικρὴ Δογοτέχνης, παλὶ, μαζὶ μὲ μερικὲς πραγματικῶς πολὺ καλὲς ἀσκήσεις, στέλνει καὶ μερικὲς πού εἶναι γιὰ σβύσιμο. Στὴ «Γωνία μετὰ Πυραμίδος» λ. χ. ἡ κάθετος εἰς τὸ μέσον τῆς Πυραμίδος πού ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ τέσσερα πρῶτα γράμματα τῆς μεσαίας ὀριζοντίας λέξεως καὶ πού σημειώνεται μὲ προσοχὴ, ἀδύνατο νὰ μὴ βρεῖται ἓνα σωρὸ λέξεις ἀνεκμετάλλευτες. Ἐγὼ πρὶν λίγο, μέσα σὲ εἰκοσι ἀράδες κειμένου, βρήκα: Γυμνάσιον πού χωρίζεται σὲ Γῆ, γυμ, Σιών. Προσοχὴ (πρὸς, ε. χ.). Φοῖβος πού γίνεται φόβος, ὄφα-

τὶς Ἀκροστιχίδες κι' ἄλλα εἶδη. Πολὺ καλύτερη εἶναι ἡ συλλογὴ τοῦ Πουλι τοῦ Καταγίδος. Κι' οἱ συνδυασμοὶ του καλοὶ, κι' οἱ λέξεις του πετυχημένες, κι' ἡ στιχομυρία του τεχνικὴ. Ἄν θελήσει λιγάκι νὰ κοπιήσει, νὰ μελετήσει τὶς Ἀσκήσεις παλιῶν καλῶν μου συνθετῶν, θὰ τοὺς φτάσει ὁμολογουμένως κι' ἴσως-ἴσως θὰ τοὺς ξεπεράσει. Καὶ τελευταία μένει ἡ συλλογὴ τοῦ Ἰκαρου πού εἶναι ἐξαιρετικὴ, ἡ καλύτερη χωρὶς ἀμφιβολία ἀπ' ὅλες γενικά τὶς συλλογὲς τοῦ Διαγωνισμοῦ. Δὲν ἔχω παρὰ νὰ τὸν συγχαρῶ καὶ νὰ τοῦ ἀπονεύω τὸ Α' Βραβεῖο.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΗ (14 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ: Ἰκαρος [22Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟ ΒΡΑΒΕΙΟ: Πουλί τῆς Καταγίδος [19 Ε].

ΤΡΙΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ: Γαλάξιος Ὁδρανός [15Ε], Μικρὴ Δογοτέχνης [15Ε], Μαῦρο Βέλος [15Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [12Ε] στὸν καθένα: Ναυτάκι τοῦ Αἰγαίου, Τριπολιτσιωτάκι, Νεοσυμμενιώτης, Προσκοπικὸ Σήμα, Σκαλιστήρι, Ἐντελβαίς.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: ἀπὸ [8Ε] στὸν καθένα: Λυκόπουλο, Γαλάξιο Ἀστρο, Παγκρατιωτάκι, Παῦλος Ν. Οἰκονόμου.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΜΑΖΙ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

1. Ὁ Διαγωνισμὸς Ἀσκήσεων. — Προκηρύσσεται σήμερα γιὰ τὶς ἀσκήσεις πού θὰ μπόυν στὰ ὑπόλοιπα φυλλάδια τοῦ 1947 καὶ στὰ μισὰ τοῦ 1948. Ὁ ἀρχισὸς δηλαδή νὰ δημοσιεύω Ἀσκήσεις ἀμέσως, ἀπὸ τὶς πρῶτες Συλλογὰς πού θὰ λάβω καὶ θὰ ἐξακολουθῶ τὴ δημοσίευση τῶν ὀρασιότερων ὡς τὰ μέσα τοῦ 1948, ὅποτε θὰ προκηρυχθεῖ πάλι νὸς Διαγωνισμός.

Ἀπὸ τὸν προηγούμενο δὲν ἔμεινα καὶ πολὺ ἱκανοποιημένη. Στὰ ἀποτελέσματα πού δημοσιεύθηκαν, ὁ Ἀνανίας ἔκανε ἐκτεταμένη κριτικὴ τῶν Συλλογῶν καὶ ἐλπίζω οἱ συνθέτες νὰ δώσουν προσοχὴ καὶ νὰ διορθώσουν τὰ σφάλματά τους. Σήμερα, πιδ πολὺ γιὰ τοὺς καινούργιους μου συνδρομητὲς ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς περισσότερους ἀπ' τοὺς παλιούς, θὰ δώσω μερικὲς σύντομες ὁδηγίες.

Λοιπόν, θέλω Ἀσκήσεις πρωτότυπες. Κι' ὅταν λέω πρωτότυπες, δὲν ἐννοῶ μόνον δικέες σας, μὴ ἀντιγραμμένες, ἀδημοσίευτες, ἀλλὰ καὶ νέες, πρωτόφαντες μὲ λέξεις πού δὲν ἔχουν χρησιμοποιοθεῖ ὡς τώρα γι' Ἀσκήσεις. Νὰ λείψουν τὰ αἰώνια Πυρὰ, μῦς — Πυραμὶς, Μῖ, Ἀδ, νόν — Μιλάνον, Πάρος — Πόρος, Φάρος — ἀφρὸς καὶ τὰλλα τῶν Λεξιγρίων, Στοιχειογρίων, Ἀναγραμματογρίων κλπ. Ὅτι νὰ διαβάσετε μὲ προσοχὴ, ἀδύνατο νὰ μὴ βρεῖτε ἓνα σωρὸ λέξεις ἀνεκμετάλλευτες. Ἐγὼ πρὶν λίγο, μέσα σὲ εἰκοσι ἀράδες κειμένου, βρήκα: Γυμνάσιον πού χωρίζεται σὲ Γῆ, γυμ, Σιών. Προσοχὴ (πρὸς, ε. χ.). Φοῖβος πού γίνεται φόβος, ὄφα-

λος πού γίνεται φαῦλος κι' ἄλλα πολλά. Ἔτσι νὰ ψάχνετε καὶ σεῖς. Μιὰ τέτοια λεξιθρία μὲ νέες ἑμμετρὲς Ἀσκήσεις εἶναι ἀπαράτητη.

Γιὰ τὰ Σχῆματα, σὰς συσταίνω, ἂν ὄχι ἐντελῶς νέα, τουλάχιστον ἀσυνείθιστα. Ὅχι ὅλο Ψαροκόκκαλο, Κλίμακα καὶ Πυραμίδα: ἀλλὰ κι' ἓνα Πλέγμα Τριγώνων, ἓναν Ἀστέρα ἐν Τετραγώνῳ, μιὰ Γωνία μετὰ Ρόμβου κλπ. Ὅσο γιὰ τὰ Δικτυωτὰ ἡ κάμετε κανένα μεγάλο μὲ πέντε λέξεις ἀπὸ ἐννιά γράμματα, ἡ ἀρκεσθεῖτε στὸ συνεθισμένο (τέσσερις λέξεις ἀπὸ ἐπτὰ γράμματα) ἀλλὰ ὄχι μὲ τελικὲς λέξεις τὶς πολυμεταχειρισμένες Σπατάλη καὶ Σύνεσις.

Στὰ Κρυπτογραφικά ἡ ἀρχικὴ λέξη δὲν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ μεγάλη: Ἀριστοτέλης, Καλλιόρομον. Σχηματίζονται τόσο εὐκόλα οἱ κατοπινὲς λέξεις ὅταν ὑπάρχουν τόσα γράμματα! Τὸ ὄραιο Κρυπτογραφικὸ πρέπει νὰ ἔχει τὴν ἀρχικὴ λέξη μάλλον μικρὴ, ἀλλὰ νὰ σχηματίζονται μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς ἄλλης, ἀρρόδοτες καὶ κάποτε πιδ μεγάλες. Δεῖτε λ. χ. τὸ Κρυπτογραφικὸ τοῦ Ἀνανία στὸ 6ο φυλλάδιο τοῦ φετινοῦ τόμου: Μὲ ἀρχικὴ λέξη ΡΑΠΤΗΣ σχηματίζονται κατὰ σειράν ἀστραπή, παρατηρητής, τάρταρα, ἦπαρ, Σατράπη. Αὐτὸ εἶναι ὄραιο Κρυπτογραφικὸ.

Ἐπιγραφές, Μαγικά καὶ Πτερωτὰ Γράμματα, Μισὲς Λέξεις, Μεταμορφώσεις, Διπλὸ Κεφάλι κλπ. μὲ τὶς ποιητικὰς τὸς δὲν μποροῦν νὰ ἐξηγηθοῦν ἀπὸ δῶ. Προσέχετε ὅσες δημοσιεύονται, διορθωμένες πάντα, στὸ φύλλο καὶ ἔχετε τὸ νοῦ σας ὅταν φτιάχνετε τὶς δικές σας. Μόνον γιὰ τὶς Ἀκροστιχίδες, σὰς συσταίνω ν' ἀποφεύγετε τὶς πολὺ μεγάλες (ὡς ἐπὶ τὴν ὀκτὼ λέξεις εἶναι τὸ κανονικὸ) καὶ νὰ προτιμᾶτε τὶς Διπλές, Τριπλές, Τετραπλές, τὶς μετ' Ἐπιγραφῆς, τὶς Διπλὲς Μεσοστιχίδες κλπ. Μὴν περιφρονεῖτε τὰ Φωνηεντόλιπα καὶ τὰ Ἑλλητισύμφωνα. Δὲν εἶναι καθόλου εὐκόλα Ἀσκήση. Γιατὶ πρέπει νὰ βρεῖτε ὄχι μόνον ἀνεκμετάλλευτο ρητό, ἀλλὰ καὶ τέτοιο πού νὰ κάνει ὄραιο Φωνηεντόλιπο ἢ Ἑλλητισύμφωνο κι' ὄχι τόσο εὐκόλολυτο, ὅπως ἐκεῖνο τὸ παλιὸ ἔργο: πν-πν-πν = Πενία πᾶν ἐπινεῖ.

Ὅσο γιὰ τοὺς Γρίφους, φροντίστε — παραβάλλοντες τοὺς δημοσιεύμενους μὲ τὶς λύσεις τους — νὰ μᾶθετε ὅλους τοὺς τρόπους του καὶ προσπαθεῖτε νὰ γρηγοροποιεῖτε ρητὰ νέα, δηλ. ἀχρησιμοποίητα ὡς τώρα γιὰ Γρίφου καὶ ὄχι τὰ στερεότυπα: Εἰς οἶκόνδ' ἄριστος καὶ ἡ ὑπομονὴ νικά. . . Κι' ὅταν μοῦ δίνετε καλὸ ὕλικὸ δὲν περᾶζει κι' ἂν ὁ Γρίφος σας στὴν κατασκευή του δὲν εἶναι τέλειος. Εὐκόλα ὁ Ἀνανίας τὸν διορθώνει, ὅπως κάνει ἄλλωστε καὶ γιὰ ὅλες σχεδὸν τὶς δημοσιεύμενες Ἀσκήσεις, προπᾶντων γιὰ τὶς ἑμμετρὲς πού εἶναι ἰδέα τοῦ συνθέτη καὶ ἐκτέλεση τοῦ Ἀνανία. Κι' ἐρχομαι στὰ τυπικά, δηλαδή στοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Μποροῦν νὰ λάβουν μέρος: α) συνδρομητὲς μὲ ψευδώνυμο ἢ χωρὶς, β) τ' ἀδελφία τους, πού αὐτὰ ὅπως πρέπει νάχουν ἐγκριμένο γιὰ τὸ 1947 ψευδώνυμο καὶ γ) ἀγοραστές μὲ ψευδώνυμο ἐγκριμένο γιὰ τὸ 1947.

Καθένας θὰ σταίλει μιὰ Συλλογὴ ἀπὸ 15 — 20 Ἀσκήσεις διαφόρων εἰδῶν, μὲ τὴ σειρά πού δημοσιεύονται στὸ φυλλάδιο. Δηλαδή πρῶτα οἱ ἑμμετρὲς

Η ΜΑΡΙΑ, Η ΠΟΠΗ ΚΙ' ΟΙ ΚΗΠΟΙ ΤΟΥΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

Α'

Πάνε, τελείωσαν κι' οί εξετάσεις τών σχολείων! 'Η Μαρία κι' η Πόπη περίμεναν πώς και τι αυτή την εποχή όλο τó χειμώνα πού μās πέρασε. Τους είχαν υποσχεθεί πώς θά τους έστέλναν άμέσως στην έξοχή, στο κτήμα του παππού τους. Καί νά πού τώρα έτοιμάζονταν νά φύγουν.

Τι κακό όμως, ό πατέρας κι' η μητέρα δέ θά πήγαιναν και κείνοι στην έξοχή μαζί τους, παρά άργότερα και για λίγο. 'Ο πατέρας είχε τη δουλειά του στην πόλη και δέν μπορούσε νά την αφήσει. Κι' η μητέρα θά έμενε νά τον περιποιείται. Κανένα Σαββατοκύριακο μόνο θά πετάγονταν νά ξεκουραστούν, γιατί τó κτήμα του παππού δέν ήταν μακριά, αλλά λίγο πιο έξω από ένα προάστιο.

Μιά μέρα λοιπόν βρέθηκαν στο κτήμα του παππού. Τι χαρές πού έκαναν κι' οί δυό, προπαντός η γιαγιά πού ήταν πολλές ώρες μονάχη, όσο ό παππούς περιποιόταν τó περιβόλι, και δέν ήξερε και γράμματα, νά διαβάξει νά περνάει η ώρα της! Μά κι' ό πατέρας με τη μητέρα χαίρονταν πού θά μπορούσαν νά ξεκουραστούν τά παιδιά και νά κάνουν και συντροφιά στον παππού και στη γιαγιά! "Όταν χωρίζονταν, η καθεμιά τους πήγε κοντά σ'

έναν από τους γονείς τους, τόν αγκάλιασε και του έλεγε: — Νάρχεστε κάθε βδομάδα, έ;

'Ο παππούς γελούσε και τους ύποσχόταν πώς θά τους κατέβαζε και κείνος καμιά φορά. Κι' η γιαγιά χαμογελούσε όλοένα αινιγματικά, τόσο πού η Μαρία κι' η Πόπη δέ βαστάχτηκαν νά μñν τη ρωτήσουν τι ήταν, έπιτέλους, αυτό πού την έκανε νά γελά.

— Κάτι...

— Τι; Τι; Φωνάζανε άπληστα τά δυό κορίτσια και την τριγύριζαν με τά μάτια όλάνοιχτα και φωτισμένα από την περιέργεια και τη χαρά:

— Δέν μπορώ νά σās πώ... Νά, μιά έκπληξη πού σās έτοιμάζει ό παππούς!

Την έκπληξη δέν μπορούσαν νά τη μάθουν άμέσως. "Όταν τόν έτρωγαν τά κορίτσια, ό παππούς άπαντούσε με γέλια:

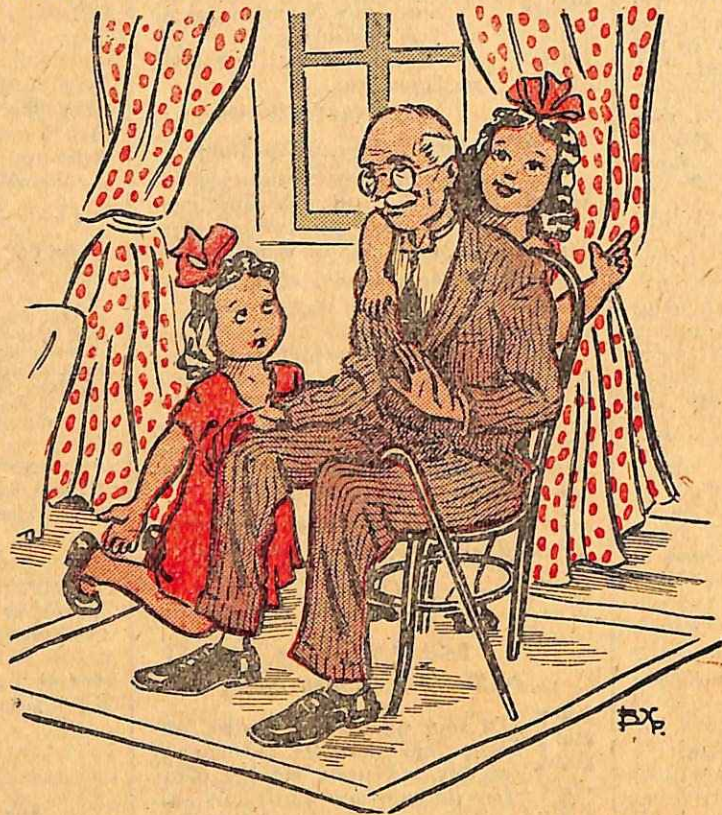
— Μά αν σās τó πώ, τότε τί έκπληξη θά είναι; Μñν είστε ανυπόμονες. Άύριο τó πρωί, μάλιστα. "Αν όμως μου τó ξαναπείτε, θά τó

αναβάλω για μεθαύριο.

Μεθαύριο; "Οχι, όχι! 'Η μιά γύρισε και κοίταξε την άλλη και συμφώνησαν με τις ματιές. Ούτε εγώ, η Μαρία, θά πώ λέξη, ούτε εγώ, η Πόπη, θά βγάλω τσιμουδιά—έτσι;

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ - ΜΑΡΘΑ



Ο ΠΙΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

